

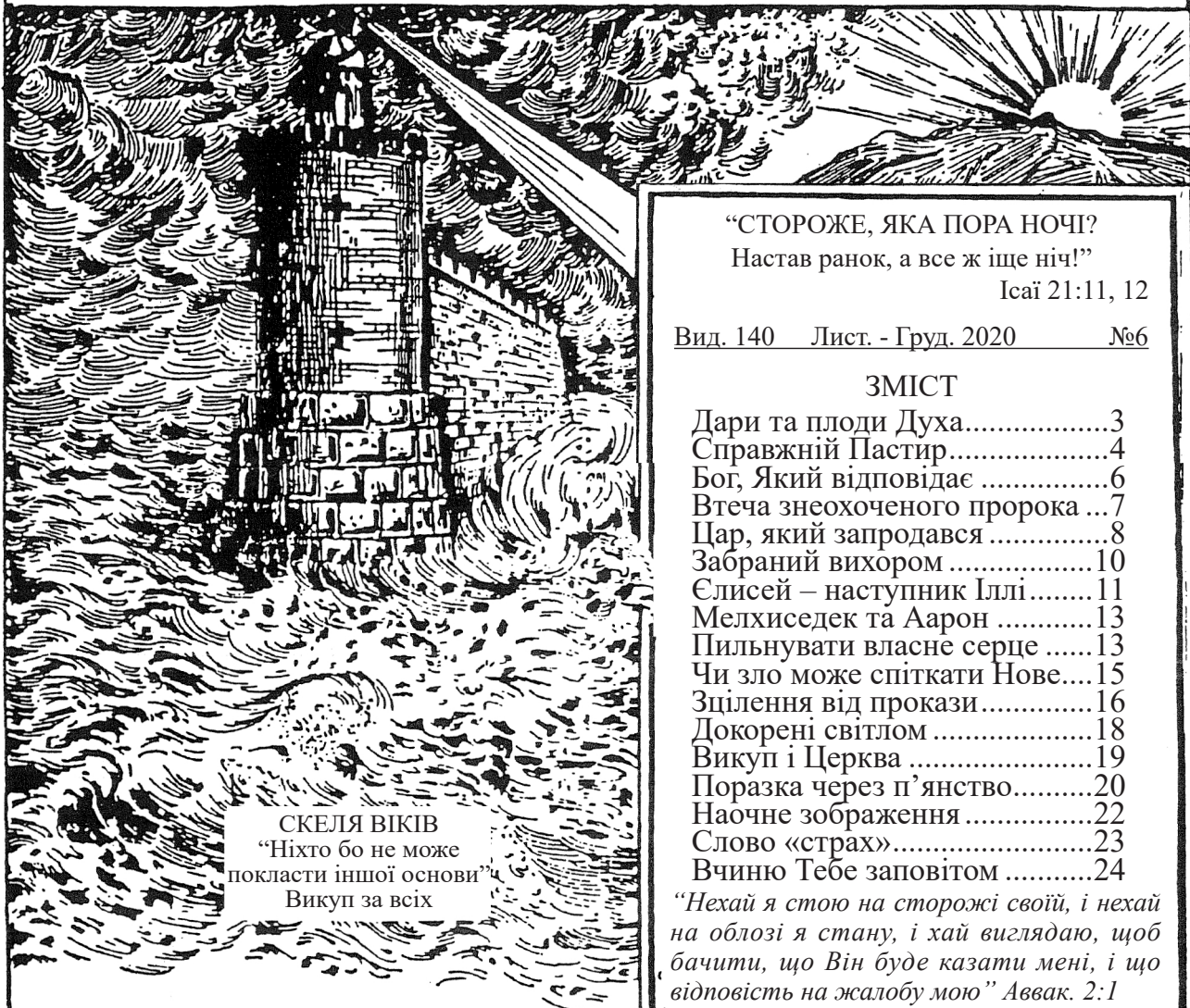

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 140 Лист. - Груд. 2020 №6

ЗМІСТ

Дари та плоди Духа.....	3
Справжній Пастир.....	4
Бог, Який відповідає	6
Втеча знеохоченого пророка ...	7
Цар, який запродався	8
Забраний вихором	10
Слисей – наступник Іллі.....	11
Мелхиседек та Аарон	13
Пильнувати власне серце	13
Чи зло може спіткати Нове....	15
Зцілення від прокази.....	16
Докорені світлом	18
Викуп і Церква	19
Поразка через п'янство.....	20
Наочне зображення	22
Слово «страх».....	23
Вчиню Тебе заповітом	24

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження тасмниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

ДАРИ ТА ПЛОДИ ДУХА

*“А тепер залишаються віра, надія, любов,
оці три. А найбільша між ними любов”
(1 Коринтян 13: 13).*

ВІРУ можна розглядати з двох поглядів – віри та довір'я. У біблійному слововживанні віра, розуміємо, є вірою в Бога і в те, що, як маємо підставу вважати, є від Бога – Божі пророцтва, обітниці Його Слова тощо, а також вміння усім серцем покладатися на Нього, – а не просто вірою в щось. Останнє було би тим, що ми би назвали легковірністю. І особа, яка би просто вірила в що завгодно, була би нерозумною, тоді як той, хто вірить у сказане Богом, має Мудрість, яка походить згори, і, відповідно, є мудрим з біблійного погляду.

Ми розуміємо, що метою і рішучим намаганням християнина повинно бути бажання розвинути цю віру в достатній мірі, і він повинен здобути її зі Святого Письма. Багато людей мають віру, яка, на їхню думку, є від Бога, але при детальному розгляді вона виявляється небіблійною, не є вірою від Бога, вірою в те, що Він сказав, а вірою в традиції “Середньовіччя”, у сказане професорами університетів тощо, і цілком суперечить “віри, раз даній святим”.

У цьому конкретному розумінні, ми б сказали, що віра представляє собою таку прикмету серця, як повна довіра до Господа, – щось набуте через пізнання Бога, через знайомство з Ним різним чином, яким Йому було до вподоби виявити Себе. Це віра, яка не може продовжувати існувати або зростати, якщо не зростатиме знання на основі Божественного Об'явлення та повного прийняття його завдяки приходу до згоди з Всевишнім, щоб мати змогу застосовувати обітниці та визнати, що вони належать цій особі.

Тоді ми б розглядали віру, як віру в Бога та Його обітниці, як особисту довіру до Бога, що дає спокій і Божий мир. Щодо того, як ці погляди на віру погоджуються зі словами нашого Господа: “Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?”, і, відповідно, як вони погоджуються із твердженням апостола Павла з Послання до Коринтян щодо віри, як дару святого Духа, ми б сказали, що в першому з цих речень має бути такий переклад: “Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде [цю] Віру?” Не маєтсья на увазі, що Він не знайде жодної віри, але чи Він знайде “Віру [Доктрину], раз дану святим”. Отже, ми розуміємо слова нашого Господа так: коли Людський Син прийде, Він не знайде (хіба що в небагатьох) “Віри, раз даної святим”, а замість цього знайде помилкові уявлення.

І тому ми бачимо, що багато християн, говорячи на цю тему, не знають, про що вони говорять. Вони не мають “Віри, раз даної святим”. Згадується твердження Святого Письма, що “впивались мешканці землі” фальшивими ученнями, які перекутили Боже Слово. Замість того, щоб “благовістити... радість велику”, їм розповідали погану новину про найжахливіші тортури. У Слові наголошується, що деякі матимуть Віру. Але Господь дає зрозуміти, що дуже мала кількість буде мати її.

ДАРИ ДУХА БУЛИ ДЛЯ РАННЬОЇ ЦЕРКВИ

Стосовно дарів віри: на самому початку цього Віку були дані дари розмовляти мовами, тлумачити мови, зціляти тощо, щоб використовувати їх на благо людей. [R4732] Потрібно було багато віри, щоб сказати, як це зробив Петро безвладному чоловікові біля храму: “Устань та й ходи”. Щоб зробити це, потрібен був “дар”.

Так і з тими, хто говорив мовами. Це мав бути чудодійний дар, що дозволяв би оволодіти будь-якою незнайомою мовою.

Ці дари Бог вирішив дати, тому що Церква була в процесі становлення і потребувала їх для своєї підтримки. Дари були дані також для свідoctва, бо в той час Церква не мала Біблії. Старий Завіт можна було лише іноді почути в синагогах юдеїв. Новий Завіт ще не був написаний. Ранній Церкві були потрібні певні засоби для навчання одне одного. Якби не ці дари, серед них могло би бути легковажне ставлення тощо. А так один міг встати і говорити невідомою мовою, тоді як дар тлумачення був даний іншому, і він вставав і тлумачив. Ці дари були дані серед них як своєрідна сила притягнення, щоб сприяти Господньому народові збиратися разом. Отже, деякий час Бог посилав Слово через таке недосконале знаряддя.

Ми не повинні думати, що володіння цими дарами свідчило про вищий розвиток. Радше ці дари були дані в часі становлення Церкви, і ми не повинні молитися про них. Писання показують, що вони або були дарами, якими володіли апостоли, або в подальшому були результатом передачі Святого Духа та покладання рук апостолів, як, наприклад, тоді, коли диякон Пилип послав по апостолів, щоб ті поклали руки на людей, щоб вони могли отримати ці дари. Очевидно, Пилип не мав сили зробити це сам.

ПЛОДИ ДУХА, НЕОБХІДНІ ДЛЯ УСПІХУ В ЗАБІГУ

Щодо бажання говорити незаними мовами, апостол дав попереджувальний докір. Він сказав: “Але в Церкві волю п’ять слів зрозумілих

сказати, щоб і інших навчити, аніж десять тисяч слів чужою мовою” (1 Кор. 14: 19). Він сказав, що якщо хтось володіє даром говорити мовами, нехай молиться, щоб міг тлумачити – щоб міг висловитись зрозуміло для тих, до кого говорить, а не казати незрозумілі слова. Тоді він продовжив, що це сильне бажання наслідувати володіння дарами саме по собі не свідчило про глибоке посвячення Богові. Він сказав їм, що якби вони говорили людськими і ангельськими мовами, це не принесло б їм користі, якби вони не мали любові. Володіння незнайою мовою не означало, що людина досягла чогось вищого і є близько до Бога.

Він каже, що більшою мірою слід бажати плодів Духа, якими є покора, лагідність, терпеливість, стійкість, самовладання, довготерпіння, братерська доброзичливість, любов. Святий Петро каже нам: “Бо, роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь. Бо щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа” (2 Петр. 1: 10, 11). Ми могли би мати всі дари ранньої Церкви і при цьому не мати жодних доказів того, що ми можемо бути певні місця в Царстві. Любов перевершує всі інші чесноти, бо вона найбільш тривала.

Коли ми побачимо і дізнаємось цілковито, тоді віра практично закінчиться. І надія практично закінчиться, коли наші надії на обітниці нашого Небесного Отця здійсняться. Але у любові не було початку і не буде кінця. Бог є любов. Оскільки Бог був без початку, то й Любов була без початку, тому що це Його характер, Його вдача; і як Він триває вічно, так і любов триватиме вічно.

R4731 (1910 p.)

СПРАВЖНІЙ ПАСТИР І ЙОГО ОТАРИ

“А як вижене всі Свої вівці, Він іде перед Ними, і вівці слідом за Ним ідуть, бо знають голос Його” (Івана 10: 4).

МИ розуміємо, що кошара була розпорядженням Угоди Закону, під яку Ізраїль був поставлений на Сінаї; що ізраїльтяни радо увійшли в цю отару, тобто під особливу Господню опіку; що Мойсей зробив усе, що міг, для них як свого роду пастир, але не зміг дати їм свободи від Закону, якої вони потребували.

Пізніше приходили всілякі інші, які видавали себе за пастирів. Господь каже, що всі ці фальшиві пастирі, які приходили перед Ним, були злодіями та розбійниками. Вони не входили через двері. Вони намагалися мати користь з овець; отже, були самолюбними. Хто є Добрим Пастирем, той готовий віддавати своє життя за овець. Потрібен був справжній Пастир, щоб створити умови та спорідненість, виражену таким чином. “А як вижене всі Свої вівці, Він іде

перед ними”. Їх потрібно було вести на зелені пасовища. Кошара – місце відпочинку і захисту, але не місце годування.

Так і стосовно Закону. Апостол каже, що юдеї були замкнені під Законом. Поки не настав відповідний час, вийти не було як. Були лише одні двері, які не були відчинені і які ніхто з цих ймовірних проводирів не міг відчинити. Цими дверима були Двері Відкуплення. Наш Господь, поклавши Своє життя за овець, міг відчинити ці двері.

Давши задовільну річ за гріхи Свого народу, наш Господь здобув право бути його Пастирем, його Провідником. Коли Він виводить їх, Він показує їм шлях, яким вони повинні йти. Він не тільки Провідник, але й Пастир, який пильнує їх та піклується про них. Так Він веде їх зеленими пасовищами і врешті приведе до небесної кошари. Ісус став дверима виходу з юдейської кошари, й іншого виходу немає. Кожен юдей, який вийшов, вийшов через Христа. А кожен, хто не вийшов через Христа, далі замкнений під Законом, щоб залишатись там до посередницького царювання. Інші, натомість, можуть скористатися пропозицією через Христа вже зараз, щоб мати життя і мати його подостатком. Він добрий Пастир. За чужим вівці не підуть, бо вони не знають голосу чужого. Це вказує на те, що в голосі Справжнього Пастиря є щось, що має властиве звучання. І вівця не піде за тим, у кого інший голос – інший звук або послання.

Зараз є час Жнив. Голоси фальшивих пастирів, які тимчасово спантеличили деяких “овець”, втрачають свій вплив, і більша частина слухає Голосу Справжнього Пастиря, який не схожий на жодний інший голос і є безпомилковим. У цьому звуці – акорд Справедливості, змішаний з акордом Любові, Мудрості і Сили. Усі інші теорії та доктрини не мають такої сили або гармонійного звучання, як славне послання “доброї новини”, яке Отець послав нам через Свого Сина. Голос Справжнього Пастиря задовольняє прагнення овець так, як жодна інша річ.

“Зішли нам світло й правду з вищ,

Наш Господи святий;

Нехай ведуть нас тим шляхом,

Яким проходив Ти”.

Нас запитали: Яким чином висловлювання нашого Господа “Мого голосу слухають вівці Мої і... за Мною слідком вони йдуть” ми могли би застосувати до поган? Наша відповідь полягає в тому, що Господь мав овець серед поган, тобто тих, хто прагнув Йому служити. Але в той час Він не прийняв нікого з поган, бо серединна перегорода все ще стояла. Та згодом вони мали можливість почути Його голос і піти за Ним, коли серединна перегорода була зруйнована. Трохи пізніше, вже після того, як Він сказав вищезазначені слова, Він промовив: “Також маю Я інших овець... Я повинен і їх припровадити... і буде отара одна й Один Пастир”.

Хоча це можна особливо застосувати до овець наступного віку, проте не буде помилки, якщо застосувати його зараз до тих, хто прийнятий з-посеред поган. У наступному віці Він прийме декого з природного дому і декого з поган. У даний час Він приймає декого з природного дому і декого з поган. Протягом наступного Віку буде лише одна отара і один Пастир, і всі вівці будуть приведені до повної згоди з Богом.

Щоб завершити думку з Об’явлення 7 розд., де розглядається число Господнього народу з “Малої Черідки”, сто сорок чотири тисячі, бачимо, що ця пропозиція спочатку була зроблена дванадцятьом племенам природного Ізраїлю, натомість іншим згодом було дозволено зайняти місця тих, які перші були покликані або перші вважалися вівцями, але не виявилися гідними.

Коли Христос сказав: “Усі, скільки їх перше Мене приходило, то злодії й розбійники”, то ми розуміємо, що особами, на яких посилався наш Господь, були ті, хто намагався обманом накинути себе юдейському народу в якості його провідників. На них особливо посилався Гамалііл у своєму зверненні до синедріону, коли сказав: “Мужі ізраїльські! Поміркуйте собі про людей цих, що з ними робити ви маєте. Бо перед цими днями повстав був Тевда та й казав, що великий він хтось, і до нього пристало з чотиреста люда. Він забитий, а всі ті, хто слухав його, розпрошилились та обернулись в ніщо... І тепер кажу вам: Відступіться від цих людей, і занехайте їх! Бо коли від людей оця рада чи справа ця буде, розпадеться вона” (Дії 5: 35-38).

БОГ, ЯКИЙ ВІДПОВІДАЄ НА МОЛИТВИ

1 ЦАРІВ 18: 1–40

“Виберіть собі сьогодні, кому будете служити” (Ісуса Навина 24: 15).

ГОСПОДНЄ Слово прийшло до Іллі на третьому році, кажучи йому з’явитися перед царем Ахавом, щоб зупинити засуху. Можливо, це був третій рік перебування пророка в Сарепті або вже третій рік, відколи Ілля попередив Ахава. Можливо, ізраїльська земля вже переживала шестимісячну засуху, коли Ілля сповістив цареві, що не слід сподіватися дощу, поки він, Божий слуга, не сповістить про нього або не приведе його. У будь-якому випадку ми маємо запевнення, що весь період засухи становив три з половиною роки (Лк. 4: 25; Як. 5: 17).

Коли сповнився час, Бог сказав Іллі з’явитися перед царем Ахавом, бо прийшла пора, коли Бог був готовий полегшити засуху – коли на ізраїльтян прийшло достатньо покарання за їхні беззаконня, коли принаймні деякі з них були приведені до тями, згадавши про свою Угоду з Господом та Його обіцянку дати їм благословення або негаразди, залежно від їхнього послуху. Прибувши до палацу, Ілля покликав царського управителя (головного міністра), Овдія. Той був богобійною людиною і, звичайно, був засмучений ідолопоклонницькою поведінкою царя і цариці. Якщо він і не був достатньо сміливим, щоб відкрито протестувати, то, все ж, мав сміливість у той час, коли цариця Єзавель переслідувала до смерті слуг Єгови, сховати сотню їх і забезпечити життєво необхідним, при цьому, очевидно, сам ризикуючи всім. Коли Овдій зустрів Іллю, той сказав йому сповістити царя, що Ілля прийшов побачитися з ним. Однак Овдій боявся це зробити. Він сказав, що попереднього разу він та інші ретельно перешукали всю країну, щоб знайти Іллю, і не знайшли, зрозумівши, що Господь сховав Іллю. Тому, заперечив він, якщо він скаже, що Ілля готовий бачитися з царем, то можливо, що в той час, коли Цар прийде сюди, дух, тобто сила, Господа якимось чином забере Іллю. Тоді цар, розлючений, заподіє смерть Овдію. Але Ілля заспокоїв його.

Коли цар зустрів Іллю, його першими словами було: “Чи це ти, що непокоїш Ізраїля?” Це світський звичай. Безстрашний служитель, який

говорить Правду і посилається на Божественне пророцтво про відплату за злодіяння, змушений виправдовуватися, немовби він заподіяв лихо. Але Іллю це не налякало. Він негайно відповів: “Не я внещасливив Ізраїля, а тільки ти та дім твого батька через ваше недотримання Господніх заповідей, та й ти пішов за Ваалами”. Три роки перед тим цар, мабуть, наказав би стратити Іллю, але виконання його слова і муки голоду тепер упокорили його. Він був дуже стурбований тим, як позбутися цього нещастя, тому відповів на вимоги Іллі, щоб вісімсот п’ятдесят пророків ідолопоклонницького ваалізму зустрілися на горі Кармель і щоб там зібрався весь ізраїльський народ, представлений своїми старшими. Задумом, очевидно, було змагання між Іллею, представником Бога, і цими жорстокими священиками Ваала, ставлениками цариці Єзавелі.

“ВИБЕРІТЬ СОБІ СЬОГОДНІ”

Щоб зібрати священиків та пророків, потрібен був час. Врешті це було зроблено. Коли скликали збори, Ілля заявив, що настав час провести випробування та показати, хто насправді є Богом, Єгова чи Ваал. Для випробування потрібно було збудувати два вівтарі та принести в жертву двох бичків. Прихильники Ваала повинні були привести бичків і вибрати одного для свого вівтаря. Той Бог, який пошле вогонь і прийме жертвоприношення, буде визнаний єдиним справжнім Богом. Пропозиція була настільки справедливою та розсудливою, що пророки Ваала не могли відмовитись.

Їм першим випала можливість. Цьому сприяла полуденна пора, коли спекотне сонце, здавалося, прогріло все настільки, щоб підпалити товщ бичка. Вони молились; вони верещали; вони робили собі порізи ножами, благаючи, щоб Ваал відповів вогнем і показав себе могутнім богом. Година за годиною так тривало до вечора, коли вони були змушені це припинити і визнати власне безсилля.

Потім настала черга Іллі. Він наказав принести води і ретельно полити нею вівтар, яким збирався скористатися. Ніхто не мав права сказати, що внизу тлів прихований вогонь. Оскільки сонце вже зайшло, то не могло бути й мови про

самозаймання. Тоді Ілля помолився спокійно, щиро, з побожністю, і прийшла Божественна відповідь – вогонь з неба, який поглинув жертву і повилизував воду в рові біля вівтаря.

Тоді народ визнав різницю. Люди попадали на обличчя і говорили: Єгова – Бог! Великий урок був засвоєний.

Для нас урок полягає в тому, що людські маси християнства зведені сьогодні, як і маси Ізраїлю тоді. І коли згодом Бог відкриє їм очі розуміння через служіння Царства Месії, кожне коліно схилиться і кожен язик визнає. Знання про Господа наповнить цілу землю.

Виконуючи вказівки Господа через Іллю, ізраїльтяни повбивали всіх пророків Ваала. Ми не повинні вважати, що це представляє нам Божественний наказ сьогодні завдати смерті всім фальшивим учителям. Ми маємо пам'ятати, як уже говорилося раніше, що Ізраїль був особливим народом, з яким Бог поводився особливим

чином, і що багато їхніх дій під Божественним керівництвом були образом вищих речей, які виконуються в Божому Царстві.

Остаточо, після здобуття повної можливості, кожний фальшивий учитель і кожен свідомий грішник будуть знищені. “Безбожних усіх Він [Бог] понищить”. Смерть священників Ваала провіщала знищення у Другій смерті всіх, хто чинить беззаконня; але самі священники не зазнали Другої смерті. Як і для всієї решти Адамового роду, для них воскресіння з мертвих було забезпечене на Голгофі, і вони, як і всі інші, повинні бути приведені до пізнання Правди та можливості примиритися з Богом. Слідом за цим осудом прийшов давно очікуваний дощ, який не тільки буквально освіжав, але й свідчив про повернення Божественної милості. Він впав на злих і на добрих, щоб зробити обох кращими.

R4740 (1911 p.)

ВТЕЧА ЗНЕОХОЧЕНОГО ПРОРОКА

І ЦАРІВ 19

“А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять” (Ісаї 40: 31).

ТАКА знаменна перемога Правди над неправдою, Бога над Ваалом, безсумнівно, дуже підбадьорила Іллю, пророка. Це була Божа перемога, і Ілля радів з цього, а також з того, що він аж настільки був Божественним знаряддям у цій справі. Та незабаром він довідався, що цариця Єзавель залишилась таким же непримиреним ворогом, як завжди. Вона розглядала цю річ не як боротьбу між Всевишнім і Ваалом, а як боротьбу між своїми пророками та Іллею. Дізнавшись, що її пророки вбиті, вона розлютилася і надіслала Іллі своє слово, що його доля має бути такою ж. Такого несподіваного повороту справ Ілля не сподівався. Йому вистачило мужності зустрітися з царем і засудити вісімсот п'ятдесят священників Ваала, тоді як всього одне послання жінки позбавило його мужності. Він утік у пустелю, щоб там, як не дивно, молитися Господу, щоб Той забрав життя, яке він хотів захистити втечею.

Не забуваймо, однак, думки попереднього дослідження про те, що шлях Іллі мав бути образним – передвіщати труднощі Церкви під час цього Євангельського віку. Давайте розглянемо

цю особливість трохи далі і зазначимо образ і позаобраз.

У Об'явленні не тільки згадується Єзавель, яка символізує зіпсовану церковну систему, що насаджувала фальшиві доктрини серед номінального Господнього народу (Ахав, її чоловік представляв цивільну владу, а Ілля був образом святого класу Церкви), але й звернемо увагу на те, що час, коли не було дощу, також був образним, як згадується в Книзі Об'явлення. Чотири рази цей самий період із трьох з половиною років згадується як період, коли справжні святі Бога були сховані від очей всього світу в умовах пустелі. І в той самий період серед людей була велика духовна засуха і духовний голод. Ці три з половиною роки в Об'явленні отримали назву три з половиною часи, а також тисяча двісті шістьдесят днів, сорок два місяці (Об. 12: 14; 12: 6; 11: 3; 13: 5).

Однак в Об'явленні ці різні посилення на три з половиною роки є символічними – день за рік – і, відповідно, означають тисячу двісті шістьдесят років у позаобразі. Багато хто вірить, що ці роки почали рахуватися в 538 р. н. е., а закінчилися – в 1798 р. Ті, хто розуміє справу, усвідомлюють підвищений інтерес до Біблії,

що прийшов після 1798 р., щоб позначити час дощу (освіження та благословення), який у минулому столітті приніс велике просвітлення всьому світу. Та, як би ми не застосовували ці три з половиною роки, символічні роки (тисячу двісті шістьдесят буквальних років), найбільш очевидно, що вони охоплюють позаобразний період, представлений у труднощах Іллі в пустелі.

Якщо це правильне застосування, це свідчить про певний страх і малодушність з боку святого Божого народу. Коли Ілля знову почав переховуватися, це означає, що святі перестали бути помітними. Коли вони вдруге опинились у цьому стані пустелі, Бог скерував їхній шлях і навчив деяких важливих уроків, представлених в труднощах Іллі, які згадуються в цій історії. Він бачив сильний вітер, який розривав гори та ламав на шматки скелі, але це не було проявом самого Господа, а лише ілюстрацією сили. Наступним уроком був землетрус, але це також не був Господь. Далі прийшов вогонь, але і в цьому Ілля не міг повністю розпізнати Господа. Нарешті пролунав спокійний, тихий голос і чудове послання благодаті та Правди. У цьому Ілля впізнав Бога так, як не міг упізнати Його в інших проявах.

Позаобразний Ілля, Божий святий народ, сьогодні вчиться розрізняти різні прояви через різні знаряддя Божественної сили. Словесні суперечки, мов пориви вітру, а іноді мов ураган, що приносять руйнування нинішньому ладу

суспільства, – це не голос Бога, а голос людства. Землетрус, що представляє великий час суспільних заворушень, збурень, потрясінь, не є посланням Іллі від Бога, але, тим не менше, є проявом іншої сили, яку Він має у світі, завдяки якій, в кінцевому підсумку, теперішній порядок речей поступиться Царству Його дорогого Сина. Вогонь, який представляє поглинання, руйнування, анархію, – це не Господь, а лише людські пристрасті, які Він дозволить. Клас Іллі повинен зрозуміти Бога через спокійний, тихий голос, що його чують вуха їхніх сердець – голос Правди, голос Божого Слова, що сьогодні дивовижним чином промовляє до Його народу, але який не можуть чути позаобразні Ахав, Єзавель та інші, і який призначений лише для позаобразного класу Іллі.

“Я ПОЗОСТАВИВ СІМ ТИСЯЧ”

Незважаючи на цей голос, Ілля почувався безутішним і бажав померти, думаючи, що тільки він посвятився Господу. Але Господь відповів йому: “Я позоставив сім тисяч, усі коліна, що не схилилися перед Ваалом”. Так само сьогодні в духовному Ізраїлі є два класи. Один клас знаходиться в стані пустелі, окремо від світу. Інший, великий клас, все ще так чи інакше споріднений і пов’язаний з Вавилоном, хоча в серці вони не визнають нікого, крім істинного Бога, і не схилиють коліна перед іншими.

R4741 (1911 р.)

ЦАР, ЯКИЙ ЗАПРОДАВСЯ

1 ЦАРІВ 21

“Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості”, “що вона ідолослуження” (Луки 12: 15; Колосян 3: 5).

ІЛЛЯ промовив до царя Ахава: “Ти запродався чинити зло в Господніх очах”.

Наслідки засухи поступово минали, але вона залишила доволі вартісний урок як для царя, так і для людей. Справжній Бог отримав визнання. Вплив Ваала значно зменшився. Цариця Єзавель, мабуть, подобришала у своїх погрозах на адресу Іллі. Він повернувся і заснував різні пророчі школи в Ізраїлі, в яких був провідною постаттю.

Наш нинішній урок показує нікчемність зажерливості та жажливу силу злої жінки. Ахав мав два прекрасні палаци. Один із них, в Єзреелі, був із “слонової кістки”. Та навіть володіння ним

не радувало царя. Він хотів приєднати до нього чудовий виноградник, який належав Навоту. Тож він повідомив Навота про своє бажання, пропонуючи купити виноградник за гроші або обміняти на інший. Навот, відстоюючи свої права, не погодився продати його за жодну ціну.

Цар був незадоволений. Він занепав духом, засмутився і образився, дозволивши жадібності зростати в серці. Він хотів мати цей виноградник. Він був царем, тож Навоту не годилося відмовлятися прийняти гарні, щедри гроші за нього. Навот висловив свою незгоду, адже Господній порядок забороняв продавати сімейну спадщину. Справа виглядала безнадійною. Ахав, похмурий і сердитий, не вставав з постелі, відмовляючись їсти.

Увійшла Єзавель, цариця, і запитала про причину його смутку. Вислухавши, вона відповіла: “Я дам його тобі”. Тоді вона написала листи старшим міста, запечатуючи листи печаткою свого чоловіка. У них з жорстокою прямою було сказано вибраним людям міста, що від них вимагається.

(1) Оголосивши піст, вони мали зробити релігію посміховищем.

(2) Вони мали лицемірно повестися зі своїм ближнім Навотом, надаючи йому найпочесніше місце під час посту.

(3) Вони мали знайти двох негідників (імовірно шляхом підкупу), які б у відповідну хвилину під час посту зайняли місця біля Навота, а потім із удаваною релігійною запальністю виступили б проти нього і засудили його як блюзніра Бога і царя, підтверджуючи слова один одного клятвеним запевненням, що вони на власні вуха чули богохульство.

(4) Покаранням за богохульство вважалося укаменування. Наказ було виконано, і таким чином Навот позбулися.

Якщо ми схильні думати або висловлюватися рішуче щодо нечестивого шляху Єзавелі, (що, зрештою, ми і повинні робити), то не забуваймо, що подібні вчинки переважають і в наші дні. Справді, сьогодні в цивілізованих країнах нікого не можна було би укаменувати за вказівкою королеви. Тим не менше, можна почути, як люди кажуть, що їм шкода, що вони не живуть в колишні часи, щоб мати можливість побивати камінням тих, хто їм не подобається. Але розгляньмо конкретний випадок: припустимо, що хтось веде успішний бізнес. Припустимо, що заздрісні сусіди створили конкуруючий бізнес, оскільки мають на це повне право. Але, припустимо, що той чи інший, бажаючи захопити торгівлю, вдався б до крайніх методів у бізнесі, продаючи товари за нижчою ціною, втручаючись у чужий кредит в банку або злословлячи іншого – чи це не буде зажерливістю на практиці, зажерливістю того ж виду, якого дотримувався цар Ахав? І чи не було б це вартим осуду в Божих [R4742] очах? Чи наважиться хтось, хто поважає Господа, так цілковито нехтувати Золотим правилом Його Слова?

Ще одна ілюстрація: власнику магазину, який веде успішний бізнес, запропонували товар за меншу ціну, ніж він платив за трирічним

контрактом. Він прийняв це. Той, хто продавав йому цей товар у минулому, розсердився, жадібний до прибутку. Тоді він створив конкуруючий бізнес і продавав товари собі зі збитком, оскільки міг собі це дозволити, бо був заможним, доки перший власник не зазнав втрат через відсутність продажу. Тоді новий магазин закрили, оскільки він успішно виконав свою роль бізнесу-вбивці.

Те саме вбило Навота. Справді, зажерливість та методи Єзавелі, пристосовані до сучасних умов, переважають у більшій мірі, ніж люди загалом здогадуються, і головним чином серед найбагатших, які мають всього удосталь і навіть у надлишку, але з жадобою дивляться на запаси і облигації своїх сусідів, золото і срібло і т. д. Якщо Бог засудив Ахав за те, що він запровадив чинити зло, то яким був би Господній вирок щодо деяких звичаїв наших днів, які мають набагато більше світла та знань, ніж Ахав?

“ЖІНКА ЄЗАВЕЛЬ”

Відповідно до доручення, одразу було послано повідомлення, яке дісталось до рук Єзавелі і в якому було сказано, що Навот мертвий, як того бажав цар. Тоді цариця сказала до свого насупленого пана: “Устань, посядь виноградника Навота,.. бо Навот не живий, а помер”.

Здається, цар не мав закидів сумління. Де в чому він був таким же поганим, як і цариця, хоча й не таким сміливим. У всякому випадку, він заволодів виноградником, мов би не знаючи, що є справедливий Бог, перед Яким доведеться остаточно звітувати.

Тоді Ілля, ведений Божественним керівництвом, вийшов назустріч Цареві і за Господнім наказом промовив: “Ти вбив, а тепер хочеш посісти?.. На тому місці, де пси лизали Навотову кров, пси лизатимуть і твою власну кров”. Це пророцтво сповнилось буквально дуже скоро. Однак зверніть увагу на поведінку царя і на те, наскільки він був схильний, як і раніше, ігнорувати Господа і думати лише про Пророка.

Ахав відповів Іллі, кажучи: “Ось ти знайшов мене, вороже мій?” А той відповів: “Знайшов, бо ти запровадив чинити зло в Господніх очах”.

Зажерливість – одне з найбільш кричущих лих наших днів. Вона, можливо, спричиняє більше болю в серці та неприємностей всякого роду, ніж будь-який інший гріх.

ЗАБРАНИЙ ВИХОРОМ З-ПЕРЕД ОЧЕЙ ТРУДНОЩІ ПРОРОКА ІЛЛІ

2 ЦАРІВ 2: 1-11

*“І ходив із Богом Енох, і не стало його”
(1 Мойсея 5: 24).*

БІБЛІЯ розповідає про трьох відомих людей, які зникли – Бог узяв їх. Як нам сказано, один із них, Енох, не помер. Інший з них, Мойсей, як сказано, помер і був похований. Про третього, який є особливою темою нашого уроку, не сказано, помер він чи ні. Але ми розуміємо, що він помер.

Небо, куди вихор забрав Іллю, було повітряним простором, в якому літають птахи. Як ми побачимо, він був узятий саме так, щоб довершити образні подробиці його життя. Те, що ні він, ні Енох не пішли на небо – в тому значенні, щоб перейти до небесного, духовного стану і знайти в присутності Бога, – виразно свідчив Ісус, Який сказав: “І не сховався на небо ніхто, тільки Той, Хто з неба зійшов, Людський Син, що на небі” (Ів. 3: 13). Хоча про Еноха сказано, що він був перенесений, щоб не бачити смерті, не стверджується, що він був перенесений на небо. І слова нашого Господа дають запевнення, що він не був перенесений. Де він зараз, не знає жодна людина. Ми можемо тільки вірою прийняти цей факт.

Мета перенесення Еноха, мабуть, у тому, щоб показати згодом, що Бог міг цілком підтримувати наш рід постійно при житті – що лише з причини гріха Адам та його сім'я мали померти; що коли Месія скасує гріх і смерть під час Свого Царства, і охочі та слухняні з людей знову будуть приведені до людської досконалості, їм ніколи не доведеться помирати. Збереження Еноха, недосконалої людини, Божественною силою протягом п'яти тисяч років стане свідченням для людства та сприянням їхній вірі, поки праця реституції просуватиметься вперед. Сам Енох – один із тих Стародавніх Гідних, хто під час Тисячоліття буде одним із “князів”, правителів на землі, представників невидимого Царства Месії. “Замість твоїх батьків будуть твої діти; по всій землі ти зробиш їх князями” (Пс. 45: 16, Хом.).

ІЛЛЯ – ОБРАЗ ЦЕРКВИ

Як Мелхиседек (у той час цар і священник) представляв, тобто образно зображував, Церкву

в славі, так дослідники Біблії розуміють, що Ілля, пророк, зображував, тобто представляв, Церкву в плоті з цього боку зависи – від Ісуса і дотепер. По довгому часі після смерті Іллі Бог звістив Ізраїлю через пророка: Ось, Я посилаю вам Іллю, пророка, перед великим і знаменним днем Господа, і якщо він не наверне серця батьків до дітей і дітей до батьків, то земля буде вражена прокляттям – часом утиску, якого не було, відколи існує народ (Мал. 4: 5, 6). Іван Христитель, предтеча Ісуса в плоті, зображував цього більшого Іллю (Церкву в плоті), предтечу Месії слави. Як Івану Христителю не вдалося привести людей до згоди з батьками (Авраамом, Ісаком, Яковом та ін.), так Церква в плоті, як Бог передбачив, не мала успіху в принесенні миру у світ.

Як після невдачі Івана Христителя з Ізраїлем прийшло повалення державного устрою в 70 р. н. е., так, віримо, невдача позаобразу, Церкви в плоті, принести злагоду та праведність, входить в Божественні наміри, після чого прийде всевітній утиск, який упокорить людину і підготує шлях до встановлення Месіанського Царства в силі та великій славі.

ПІДХОПЛЕНИЙ У ВИХРІ

Багато християн не помічають, що є різниця не тільки між небесним спасінням, яке Бог передбачив для Церкви, і земною реституцією (Дії 3: 19-21), про яку Бог подбав для світу, але що додатково є два окремі класи Церкви, представлені нашої увазі в Біблії. По-перше, ми маємо вірне Царське Священство, назване “Тілом Христа”, Головою якого є Ісус. Їм обіцяно, що вони сидітимуть з Христом на Його престолі та будуть судьями світу під час Месіанського Царства. Інший клас спасених на духовному рівні у Святому Письмі отримав назву “натовп великий, що його зрахувати не може ніхто” (Об. 7: 9). Вони відрізняються від вибраних, число яких чітко встановлено Божественним призначенням – сто сорок чотири тисячі. Як перша громада по-біблійному названа “Малою Черідкою” і “Царським Священством”, так “Велика Громада” в Біблії називається позаобразними левитами. Якщо вибрані сидітимуть з

Христом на Престоли, то другий клас спасених служитиме перед Престолом. Якщо нечисленні святі одягнуть вінці слави, то більша громада їхніх братів перед Престолом матиме не вінці, а пальмове віття перемоги. Якщо вибрані є живим камінням Божого храму, яке незабаром буде зібране до купи в “першому воскресінні”, щоб бути місцем зустрічі між Богом і людьми протягом тисячі років, то “Велика Громада” (клас левитів) не є ані живим камінням, ані стовпами в цьому Храмі, хоча буде благословенна славною нагодою служити Богу в цьому Храмі день і ніч.

Вияснивши, що Ілля є образом “вибраного” класу, дослідники Біблії, очевидно, схильні вважати Єлисея образною постаттю і представником більшого духовного класу, позаобразних левитів. Саме наприкінці того, що було з Іллею, Єлисей став його слугою та товаришем. Різні випадки, коли Ілля пропонував Єлисею почекати позаду, мабуть, представляли випробування та труднощі на стежці Церкви тут, які дадуть зрозуміти “Великій Громаді”, класу Єлисея, що вони не йдуть слідом за своїми більш ревними братами з класу

Іллі. Ці різні зупинки та поради представляють працю просіювання, тобто відокремлення, і всі, хто продовжує так робити, очевидно, належать до класу Єлисея. Хто відпаде, той більше не належатиме до жодного з цих класів.

КОЛІСНИЦІ ТА ВОГНЯНІ ВЕРШНИКИ

Якщо ці пояснення Іллі як образу правильні, то урок в тому, що завершення кар’єри Церкви в плоті прийде несподівано, раптово. Вогняна колісниця може виявитись вогняними випробуваннями або гострими переслідуваннями, які розділять класи Іллі та Єлисея. Вихор, що забрав Іллю на небо, є образом, картиною, що постійно використовується в Писанні й представляє велике замішання і колотнечу – ураган.

Розв’язка не стане цілком несподіваною ані для класу Єлисея, ані для пророчих синів, які тут представляли б доволі великий клас дослідників Біблії, які не повністю посвятили своє життя Господу і не будуть придатні для небесного стану як члени класу Іллі чи Єлисея.

R4757 (1911 p.)

ЄЛИСЕЙ – НАСТУПНИК ІЛЛІ

2 ЦАРІВ 4: 25-37

*“Дар Божий – вічне життя в Христі Ісусі,
Господі нашім” (Римлян 6: 23).*

НАШ урок йде наступним після того, який був тиждень тому. Єлисей був разом з Іллею, доки вихор не розлучив їх і не забрав Іллю з-перед його очей. Плащ Іллі припав Єлисею. Також Єлисей отримав відповідь на свою молитву, щоб подвійна частка духа Іллі спочила на ньому і він міг хоч трохи зайнятися працею Іллі як учитель. Коли він вдарив цим плащем річку Йордан, з ним трапилось таке ж диво, що й з Іллею. Він благополучно перейшов на другий бік. По той бік Йордану він розпочав свою кар’єру пророка. В Єрихон вода постачалась із потоку, який мав солонуватий присмак, тож вона була несмачною і нездоровою. Єлисей пішов до джерела і там учинив чудо, подібне до того, яке учинив Мойсей біля колодязів [R4758] Мойсея в Мара. Донині це джерело відоме як джерело Єлисея.

Ще ми читаємо, що один із цих “пророчих синів”, тобто учнів, помер, і що його овдовіла

жінка була в нестачі, і пророк Єлисей допоміг їй проявити віру. У неї був глечик олії, якої тепер ставало щораз більше, коли вона наливала її з нього в посуд, аж олії вистачило для покриття всіх її боргів. Варто відзначити ще кілька чудес, які мали характер відновлення, найвідоміше з яких згадується в нашій лекції, а саме повернення хлопчини до життя та здоров’я. Широку увагу у світі й загальний докір на адресу Єлисея викликало те, що він прокляв сорок двох дітей. Це були діти в тому значенні, що по Закону кожна особа віком до двадцяти одного року вважалася дитиною. Вони глузували з Єлисея і вигукували: “Ходи, лисий! Ходи, лисий!” Твій Учитель, Ілля, піднявся у вихорі на небо. Чому б тобі не піти туди також? Ти лисий, ти втратив свого пана. Ти не придатний бути пророком, ані тобі не зрівнятися з Іллею. (Перефразовано нами).

Єлисей не лаяв дітей. Коли ми читаємо, що він прокляв їх, то правильно було би сказати, що він засудив їх так само, як Ісус промовляв до декого доброзичливо: “Горе ж вам, книжники та фарисеї” тощо. Так само Єлисей провістив

горе, кінець цим юнакам, які знущалися з нього і були різного віку. Він сказав, що їх щось спіткає за це. Божественна Справедливість зведе рахунки і виправдає його. Далі бачимо, як на їхній гурт напали дві ведмедиці, змусили їх утікати, і приблизно сорок двоє з них були пошматовані та поранені. Противники Біблії читають, що сорок дві дитини були вбиті, але нічого такого не сказано.

Ми повинні пам'ятати, що ізраїльтяни під проводом свого царя Ахава та цариці Єзавелі вдалися до ідолопоклонства, і, хоча пророк Ілля відновив справжню релігію, цар і цариця та більшість людей просто толерували це.

Молоді люди, які вигукували на адресу Єлисея, були, мабуть, юнаками та хлопцями з Єрихону віком від десяти до двадцяти років. Вони йшли за пророком і висміювали його, очевидно, за намовою батьків, щоб знищити його вплив. Божественний суд, після того як пророк відкрито звинуватив їх, мабуть, передбачався як справедливий докір і корисний урок для постраждалих, для їхніх батьків і для всіх, хто чув про це.

ЄЛИСЕЙ ВВАЖАЄТЬСЯ ОБРАЗОМ

Наш інтерес до цієї історії з життя Єлисея після взяття Іллі зростає, коли ми беремо до уваги факт, що він, як і Ілля, був цілком позитивним і образним характером. Ми вже наголошували на відповідності між Іллею та позаобразними священиками, а також між Єлисеєм та позаобразними левитами Євангельського віку. Єлисей також може представляти Стародавніх Гідних, у чій руки буде передано навчання та благословення світу при запровадженні Царства Месії: "По всій землі Ти зробиш їх князями" (Хом.). З цього погляду ми можемо вважати, що Єлисей представляє другий клас духовно зачатих і що його перехід через Йордан представляє смерть цього класу позаобразних левитів. Якщо так дивитись, то подальший поступ Єлисея та його праця суду й реституції, про яку вже згадувалося, добре відповідають тому, чого ми повинні сподіватися під час запровадження Царства Месії під владою цих "князів". Оздоровлення водного джерела добре представляло б оздоровлення потоку Правди. Протягом довгих століть помилки та забобони, поєднані з великою брехнею сатани ("Умерти не вмрете"), зробили води Правди гіркими, несмачними,

нездоровими. Коли в Джерело поклали сіль, це символічно представляє очищення від неправди та помилок через співпрацю Церкви у славі, яка, знаходячись тут, є влучно названа "сіллю землі". Оздоровлення потоку Правди прийде від прославленої Церкви, хоча й буде через Стародавніх Гідних як частина благословень Нової Угоди, які в той час світ людства отримає через юдеїв. Саме на це звертає нашу увагу святий Павло в Римлян 11: 25-33.

"Смерть у горшку" буде найбільш дієвим чином замінена на благословення від Господа через Його прославлене Царство. Земля дасть свій урожай. Пустеля розквітне, мов троянда. У пустині потечуть струмки. Господнє благословення буде скрізь, символічно представлене пророчими синами. Вони відокремилися від ідолопоклонства своєї землі і радо прислухались до вчень пророків, пророкуючи особисто як їхні послідовники.

Благословення для глечика вдовиної олії має символічне значення, відповідно до того, як ми усвідомлюємо цінність олії для людей у тому часі. Це була не тільки частина їхньої їжі, але й ліки загалом, і вона забезпечувала їх світлом. Отже, те, що прийшло через пророків, є дуже гарною картиною реституційних благословень, яких можна сподіватися свого часу і які отримають всі гідні.

Повернення життя мертвим має бути однією з великих особливостей Нової Епохи – Царства Месії. І ця влада буде здійснюватися, без сумніву, через "князів" того часу, образно показаних, як віримо, у Єлисеї. Найбільшу прихильність матимуть ті, хто найповніше оцінить і найкраще прийме "князів", яких представляв Єлисей, так само як батьки дитини, яку Єлисей підняв з мертвих, добродійно подбали про зручності пророка.

Суд над тими, хто виступить проти класу Єлисея і хто образно показаний у сорока двох пошматованих юнаках, мабуть, говорить про виправні суди, які під час Царства Месії будуть негайно винесені всім супротивникам Божественних порядків. Писання дає запевнення: "Бо коли на землі Твої суди, то мешканці світу навчаються правди"; "І право за мірило Я покладу, а справедливість вагою".

МЕЛХИСЕДЕК ТА ААРОН ЯК ОБРАЗИ

НАСПРАВДІ був лише один священик – Первосвященик. Священики були лише представниками Первосвященика. Так і з Христом, Великим Священиком майбутнього. Стосунок священиків до Господа дозволяє вважати Його Головою, священиків – Його членами, а “Велику Громаду” – слугами цього Великого Священика.

Божа праця для світу є в майбутньому. Єдиною працею, яка ще виконується, є приготування священства та набуття вміння Великим Священиком, Його членами та Його слугами для праці навчання, зцілення та піднесення людства під час тисячі років правління Месії.

Під час Євангельського віку приготування Великого Священика, Голови та членів, вимагало від них жертви. Апостол говорить: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приемну”. Жертва Голови була прийнятною завдяки Його досконалості. І всі жертви, які Він приносить відтоді, представлені в Його членах, так само прийнятні для Отця, оскільки заслуга Священика, Голови, приписується цим жертвам.

СВЕЩЕНСТВО ААРОНА НА ПРОТИВАГУ СВЯЩЕНСТВУ МЕЛХИСЕДЕКА

У Святому Письмі нам представлені два священства – Аарона і Мелхиседека. Обидва вони зображують Христа – Голову і Тіло. Аарон зображує страждання Христа, але не показує нічого про славу та царювання, хіба що ті були символічно показані в одязі слави та краси. Священик Мелхиседек представляє лише майбутнє Христа, коли закінчиться жертвоприношення і всі члени Тіла будуть завершені.

Працю Священика можна розглядати з цих двох поглядів. В одному значенні Його жертвування є найважливішим, оскільки вся Його подальша праця ґрунтується на цих жертвах. Але в іншому значенні жертвування – це лише підготовка до великої наступної праці. Спершу священик повинен принести жертву, щоб стати гідним свого піднесення до Священицького Становища та слави; по-друге, Він повинен мати заслугу цієї жертви, щоб нею задовольнити Справедливість за гріхи світу, щоб, як прославлений Священик, Він мав повне право бути Посередником між Богом і людством – благословити останніх і підняти їх під час тисячі років Свого правління як Священик Мелхиседек – священик на Своєму Престолі.

Апостол говорить, що Месія є Священиком за чином Мелхиседека, а не за чином Аарона (Євр. 7: 21), бо якби Він був на землі, він не міг би бути священиком. Тут важливо згадати, що Ісус, Який був з покоління Юди, а не з покоління Левія, не міг служити священиком під Законом Мойсея, який дав цю посаду Аарону та його синам назавжди. Однак Аарон та його сини як священство образно зображували підготовчу рису священства Месії – жертвоприготування. Тому претендування Месії на священицькі функції не можна очікувати по лінії Аарона, оскільки Святе Письмо виразно говорить: “Клявся Господь і не буде Він каятися: Ти Священик навіки за чином Мелхиседековим” (Євр. 7: 21). Згаданий тут Священик – це прославлений Месія, Голова і Тіло, при завершенні цього Євангельського віку, коли посвячення та жертвування прийдуть до свого кінця, і розпочнеться перебування на славній Священицькій Посаді, щоб служити людству.

R4759 (1911 p.)

ПИЛЬНУВАТИ ВЛАСНЕ СЕРЦЕ

“Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою” (Ефесян 4: 31).

Ці ганебні риси з переліку, здається, пов’язані і споріднені одна з одною, і загалом вважається, що це споріднення є з народження. Апостол в одному місці говорить про небезпеку появи гіркого кореня і того, що багато хто ним оскверниться. У цьому випадку він, схоже, показує, як

з такого гіркого кореня виростає осквернення і якими поганими будуть наслідки, якщо дозволити цьому кореню рости. Гіркість часто представлена гіркою водою – не чистою водою, а солонцюватою, несмачною. У розглянутому тексті вона, здається, відображає, передусім, стан серця. Тож, якщо джерело забруднилося або стало нечистим, то й думки, слова та вчинки будуть нечистими – гіркими.

Думка, очевидно, у тому, що потрібно пильнувати своє серце – не мати неприємних почуттів. І якщо вони проникнуть в нього, їм треба дати негайну відсіч, так само, як ми противимось чомусь заразному. Тому ми повинні противитися усякій гіркості духа – не тільки гніву на ту чи іншу особу, але й навіть схильності критикувати її або придиратися до чогось зробленого нею. Саме тут пора приглянутися до нашого серця. Як тільки гіркий дух здобув у ньому місце, усі вади цієї особи ми почнемо перебільшувати, а всі добрі якості – применшувати. Тоді прийде почуття гніву, гіркий дух протистояння. Якщо це почуття гніву тримати в собі, воно тут же призведе до ненависті.

Ця особа не тільки відчуватиме обурення до себе, але таке почуття переросте у відверту неприязнь. Зростаюче почуття гіркості перетвориться на рослину, яка завдасть великої шкоди. Далі прийде схильність говорити погано про цю особу. Природно, що річ, яку люди не люблять, вони ненавидять. Тоді приходять стан злоби, почуття образи [R4760] – готовність не тільки говорити погане про цю особу, але й завдати їй якоїсь шкоди і радіти, якщо така шкода її спіткає. І так зло продовжується.

Вплив усього цього спрямований на те, щоб задушити Нове Створіння, умертвити Нове Створіння. Як кожна перемога духа над плоттю є перемогою Нового Створіння над старим створінням, так кожна перемога плоті над духом є перемогою старого створіння над Новим Створінням.

СВЯТЕ ПИСЬМО – ДЗЕРКАЛО

Глянути на себе в правильному світлі є, мабуть, найнеобхіднішою річчю в процесі будь-якого реформування себе. Лише тоді, коли ми побачили власне безсилля, ми оцінили велич пропозиції Бога притягти нас до Себе, примиривши через заслугу Свого Сина. Святе Письмо – дзеркало. Тож якщо в житті ми маємо правильне ставлення до речей, буде доречно щодня дивитись у дзеркало, щоб бачити, якими ми є. Молитва нашого Господа така: “І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому”.

Ми повинні мати правильний стан розуму. Вже самого натяку – “чи є хтось, проти кого я провинився або хто провинивсь переді мною” – має бути достатньо, щоб ми, якщо знайдеться якийсь

залишок того, що не пробачено, обов’язково його викорінили, позбулися. Треба не тільки позбутися коренів гіркості, але й треба стати їм на заваді, як тільки вдасться помітити першу ознаку таких почуттів і зіткнутися з ними. Якщо хтось виявив, що він потрапив у такий стан серця, він повинен подумати: як Господь дивиться на такий стан, адже неможливо, щоб Він любив того, хто має таку вдачу? Кожен, хто по-справжньому любить Бога, буде настільки шокований своїм зображенням у дзеркалі Божого Слова, що одразу запрогне попросити пробачення і негайно піти до того, кого він скривдив. Якщо ця погана річ призвела до гніву, лихослів’я, то все це треба побороти, покласти всьому цьому край. Якщо справа дійшла до цього, але ніхто інший про це не знає, то вона на цьому мала б закінчитися.

Та оскільки гнів і гіркість зовсім недоречні, то плоть має бути якимось чином упокорена. Наприклад, потрібно піти до того, хто з гіркістю поставився до іншої особи, і сказати, що він подумав про неї з гіркістю, натомість мав би залишити цю річ у Божих руках. Ми вважаємо, що деякі роблять помилку, не виправляючи себе в праведності. “Гаразд, – можуть сказати вони, – я зупинюся і більше цього не робитиму”. Коли вони так роблять, то, на нашу думку, вони тільки заохочують та підбадьорюють плоть. Особливе благословення приходять до тих, хто карає, хто судить себе. Апостол говорить: “Бо якби ми самих себе судили, то не були б суджені [Господом]” (1 Кор. 11: 31, Турк.).

При цьому нам пригадується історія, в якій розповідається про одного чоловіка, який їхав дорогою і побачив жебрака. “Дам йому двадцять п’ять центів; сьогодні якраз Різдво”, – промовив він до себе. “Ні, я дам йому цент”, – подумав він далі. Коли ця думка промайнула в розумі, він подумав, що він, певно, скупий. Тоді він подумав, що все-таки мав би дати йому чверть долара, щоб почуття щедрості взяло гору. Врешті він промовив до себе: “Дам цій людині долар – вчетверо більше”. Тож він дав йому долар і втратив сімдесят п’ять центів.

Використовуючи той самий принцип, тобто ілюстрацію, ми вважаємо, що для Господнього народу найдоцільніше судити себе, але не за прикладом наших приятелів-католиків, які сказали б: “А тепер піди і помолись стільки-то

годин”, або “Одягни щось незручне”, або “Візьми батіг і відшмагай свою спину”. Було би розсудливо судити себе більш раціональним

чином. Певний вид покути, як правило, приносить бажані плоди.

R4759 (1911 р.)

ЧИ ЗЛО МОЖЕ СПІТКАТИ НОВЕ СТВОРІННЯ?

“Тебе зло не спіткає” (Псалом 91: 10).

*“От тоді взяв Ісуса Пилат, та й звелів зби-
чувати Його... Там Його розп’яли, а з Ним
разом двох інших, з одного та з другого боку,
а Ісуса всередині” (Івана 19: 1, 18).*

ТАКЕ поєднання віршів Святого Письма, на перший погляд суперечливе, є справжнім каменем спотикання для світських людей. Також деякі з тих, хто прихильний до Господа, але не має надто багато знань про Його Слово та План, натрапляють на різного роду труднощі, марно намагаючись їх погодити. Для них Боже Слово явно не відповідає дійсності. Лише з позиції віри його можна вважати завжди правильним та гармонійним. Однак позиція віри не завжди може бути абсолютно однаковою. Ми можемо застосовувати слово “тебе” з цього тексту до Господа (Нового Створіння) і членів Тіла (Нових Створінь) і вважати, що плоть є великим ворогом, великим супротивником, якого треба позбутися. Або ж ми можемо думати про плоть як про їхній тимчасовий земний намет, і сприймати цю річ більш образно.

Однак ми воліємо розглядати Нове Створіння зовсім окремо від плоті. “Тебе зло не спіткає”. Застосовуючи це до нашого Господа, ми бачимо, що жодне зло не спіткало Його як Нове Створіння. Все, що з Ним трапилося, було необхідним. Без цього Він не зміг би довести до кінця Своє покликання. Подібним чином ми, як Нові Створіння, як Його послідовники, ніколи не змогли би мати доступу до цього покликання, якби не розп’яття Господа. “Отож, умертвіть ваші земні члени” (Кол. 3: 5).

Послідовники нашого Господа певною мірою втратили повагу своїх друзів та сусідів; їх зарахували до покидьків землі. Вони були випробувані всіляким можливим чином. Ці речі були їм потрібні; отже, вони не були злом.

“ПРОВІДНИКА ЇХНЬОГО СПАСІННЯ ВЧИНИВ ДОСКОНАЛИМ ЧЕРЕЗ СТРАЖДАННЯ”

Наш Господь запитав: “Чи ж Христові не це перетерпіти треба було, і ввійти в Свою славу?” (Лк. 24: 26). Щоб надаватися до священницької

посади, до якої Він був покликаний, наш Господь, поза всяким сумнівом, мав бути випробуваний. Його відданість була піддана найсуворішому випробуванню в Гефсиманському саду. Можливо, Він сам не усвідомлював сили Свого праведного характеру, поки не зіткнувся віч-на-віч із цим останнім випробуванням. Там Він був випробуваний і перевірений найвищою мірою, і під час цього випробування Свого характеру – завжди досконалого у повну міру його випробування – отримав, завдяки Божественній благодаті, його славному досконалиму завершеності.

Ось так, через страждання, Він навчився послуху досконалій волі Бога, аж до найнижчих глибин самозречення; і Бог це дозволив, тому що така перевірка була необхідною як для розвитку, так і для прояву тієї досконалості характеру, яка була би гідною високого звеличення, до якого Він був покликаний.

І тому ми також повинні страждати, якщо хочемо бути послідовниками Агнця. Характер не можна розвинути повністю без випробування. Він немов рослина: спочатку дуже ніжний; потребує вдосталь сонячного сяйва Божої любові; частих зрошувань рясними дощами його благодаті; багато догляду шляхом застосування знання про Його характер як основи для віри, як натхнення проявляти послух. Потім, отримавши розвиток за таких сприятливих умов, він готовий до обрізання вимогливою рукою, а також здатний витримати деякі важкі випробування. Мало-помалу, як розвивається сила характеру, тести, застосовані до нього, є з єдиною метою – розвивати більше сили, більше краси, більше благодаті, поки, врешті, він не набуде сталості, розвитку, не вкорениться і не вдосконалиється через страждання. Так ми вчимося розуміти, що “тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре” – хто повинен бути членами Його Тіла (Рим. 8: 28).

ВІДДАТИ ТАКОГО САТАНІ НА ПОГИБІЛЬ ТІЛА

Але хтось може запитати: “Ми бачимо, що ці життєві труднощі приносять добро Новому Створінню; але чи не може бути так, що ці

труднощі накопляють лиха, і це буде погано для нього?”

Ми повинні знати, що існують два класи духовно зачатих, і що наш текст стосується лише одного з них. Є Тіло Христа, що представляє священницький ранг, позаобразного Мелхиседека – Ісуса, Голову, і Церкву, Його Тіло. Вони нічого не стримували зі своєї любові та відданості; речі можуть бути згубними для їхніх плотських інтересів, але вони пам'ятають, що вони “не в тілі, але в душі”, і розуміють, що жоден зовнішній вплив не може заподіяти шкоди їхнім справжнім інтересам як Нових Створінь, ані перешкодити їм досягти, у випадку вірності, слави Царства зі своїм Господом і Головою. Вони увійшли в найсвятіші місця кров'ю Ісуса і не повертаються; вони “живуть під покровом Всевишнього” і

перебуватимуть там до самого кінця. Саме про цей клас і про все, що може його спіткати, дано запевнення: “Тебе зло не спіткає”.

Щодо іншого з двох класів – “Великої Громади”, – то його спіткають деякі лиха. Вони зазнають великого утиску. Погано, що вони нехтували Господнім Словом і привілеями “високого покликання”. Ця прохолода привела їх до стану, який потрібно виправляти. Вони полюбили “дім,.. чи матір, чи батька,.. чи поля”, чи ще щось настільки, що не дотримувалися своєї угоди жертви, тому вважатимуться негідними частки в Царстві, а потраплять, замість цього, у великий час утиску – “день гніву”. Це зло має прийти на них, щоб принести знищення їхньої плоті.

R4767 (1911 p.)

ЗЦІЛЕННЯ ВІД ПРОКАЗИ НАЧАЛЬНИКА НААМАНА КАРА ДІСТАЛАСЯ ХАБАРНИКУ, ЕВРЕЮ ГЕХАЗІ

2 ЦАРІВ 5: 1-14

*“Зверніться до Мене й спасеться, всі кінці землі, бо Я Бог, і нема більше іншого Бога”
(Ісаї 45: 22).*

НААМАН, начальник війська Сирії, яка межувала з землею Ізраїлю на півночі, був хворим. Він мав огидну інфекцію та невиліковну хворобу, звану проказою. Багатство, вплив при дворі, життєвий достаток та почесні не могли замінити цю страшну напасть в його житті. Сьогоднішнє дослідження розповідає про його чудесне зцілення пророком Єлисеєм. У домі Наамана була молода дівчина, захоплена в полон в ізраїльтян. Вона була рабинею, хоча, треба сказати, з нею поводитися добре. Ця служниця згадала пророка Єлисея і те, як чудово Боже-ственна сила зцілювала через нього хвороби. Замість того, щоб радіти, що її викрадач і пан страждає, вона співчутливо запитала, чому б йому не піти до пророка, який, була певна вона, буде радий помолитися за нього і зцілити його.

Хоча це нагадувало хапання за соломинку, Нааман послушався ради. Він взяв листа від свого царя до царя Ізраїлю і з'явився перед останнім з проханням про зцілення великим пророком Ізраїлю, про якого він чув. Цар був здивований. Він знав, що проказа невиліковна. Але йому, очевидно, було мало відомо про

здібності Єлисея, тому він вирішив, що цар Сирії збирається затіяти сварку як привід, щоб відправити загарбницьке військо і пограбувати його царство. Наамана скерували до місця, де мешкав Єлисей, доволі далеко від царського двору.

Тут знову виникли труднощі. Нааман очікував великої поваги до свого становища – сподівався, що пророк буде робити над ним якісь жести руками, молитися і, можливо, принесе жертву та пахощі, і після усії цієї метушні він зможе зцілитися. Замість цього Єлисей взагалі не вийшов, щоб глянути на нього, а тільки сказав через свого слугу, щоб начальник пішов до річки Йордан і там сім раз умився.

Нааман розгнівався. Він відбудув кількаденну подорож зі слугами та дорогими подарунками, сподіваючись зцілення, а тут його випровадили, немов собаку з кісткою. Сидячи у своїй колісниці, він буквально кипів: Хіба ми не маємо кращих річок у Сирії, ніж цей Йордан, завжди мутний? Мені потрібна не купіль!

Однак його раби дали йому мудру підказку, порадивши скористатися з настанови пророка; а те, що вона проста і легка у виконанні, не повинно змушувати начальника відхиляти пропозицію. Побоюючись, що з цієї купелі нічого доброго не вийде, а сам він стане посміховищем [R4769]

для своїх слуг, для свого народу та ізраїльтян, він, тим не менше, вирішив піти за вказівкою пророка. Коли він занурився сім разів у Йордан, його проказа вилікувалася повністю.

ПРОКАЗА – ОБРАЗ ГРІХА

Багато в чому проказа відповідає гріху; по-перше, вона невиліковна; по-друге, вона огидна; по-третє, вона заразна; по-четверте, вона руйнівна; по-п'яте, вона безболісна.

Тільки Божественна сила могла зцілити прокаженого, і так само тільки вона може зцілити грішника. Як служниця змогла звернути увагу на пророка, і пророк призначив засіб, а слуги порадили дотримуватися його, так всі, хто знає про Божественну силу та порядок зцілення грішників, можуть розповісти добру новину навіть своїм ворогам. Служителі, пророки Божественного Слова можуть вказати на правильний шлях, щоб отримати Божественне прощення і відновлення, а інші можуть допомогти запам'ятати цей урок. Однак відновлення можливе лише тоді, коли сама людина дотримується Божественного припису, виявляючи віру і послух.

Число сім у Біблії використовується для зображення повноти. Отже, сім занурень у Йордані означали б повне очищення, обмивання. Поет чудово згадав це, змалювавши цілюще джерело, в якому можна очиститися, якщо грішники зуміють зануритися в нього вірою:

“Є джерело, котре тече
З Еммануїла ран,
Як грішник в нього увійде –
Очиститься від плям”.

Завдяки вірі ми можемо тепер цілковито умитися в крові Христа; вірою ми можемо усвідомити, що жертва Христа була заради гріхів усього світу, і можемо привласнити нашу частку з неї.

ГЕХАЗІ, ХАБАРНИК, ЗАХВОРІВ НА ПРОКАЗУ

Вдячність – одне з найдостойніших почуттів людського розуму. Благородство начальника Наамана проявилось в тому, що після зцілення він подолав шлях майже в сорок миль, щоб подякувати пророку за своє одужання і дати йому дари, які він приніс. Можна припустити, що якби він не мав шляхетного розуму, Бог не дав би йому зцілення. “Доброчинна душа буде насичена” (Гиж.).

На здивування начальника, пророк відмовився щось прийняти. Дари Божої благодаті не можна обмінювати на земні блага. Яке б це було щастя і як прославляло б Господа, коли би весь Божий народ наслідував у цьому Єлисея! Але Гехазі, слуга Єлисея, мав інший дух. Побачивши, як багатство віддаляється від нього, він подумав, що пророку, мабуть, бракує глужду, тому вирішив щось здобути в якості “хабаря”.

Коли колісниця зникла з очей, він догнав її, привітався і сказав начальнику, що, хоча його господар нічого не візьме з запропонованих речей, він сам не вагаючись прийме частину одягу для юнаків з Пророчої Школи. Начальник [R4769] охоче й з радістю погодився і дав більше, ніж той просив. Та Бог через пророка покарав підступність Гехазі. Він взяв подарунки Наамана, але отримав також проказу Наамана.

НААМАН НЕ СПАСЕННИЙ, ГЕХАЗІ НЕ ПОГУБЛЕНИЙ

Роздумуючи над цим уроком, багато хто помилково припустив, що Нааман був спасенний до неба, а Гехазі – погублений. Обидва висновки небіблійні. Нааман спас своє здоров'я, натомість Гехазі погубив своє. Але вічні інтереси обох не були залагоджені.

Лише від днів Корнилія, через три з половиною роки після хреста, хтось із язичників міг вступити в якісь стосунки з Богом. До цього, від часів Мойсея, визнання мав лише юдейський народ. “Тільки вас Я пізнав зо всіх родів землі” (Ам. 3: 2). Божа прихильність до Ізраїлю була лише земною та підготовчою. Ніхто не здобув вічного життя до жертви Відкупителя. Отже, Святе Письмо говорить, що Христос “вивів на світло життя та нетління Євангелією”, а також, що “таке велике спасіння... проповідувалося спочатку від Господа”.

Від днів Ісуса пропозиція “слави, честі та безсмертя” була виведена на світло святим послідовникам Ісуса, які, як “вибрані”, стануть Царським Священством, через яке земні благословення реституції відчиняться для природного Ізраїлю і через Ізраїль для всіх народів під час славного царювання Месії.

ДОКОРЕНІ СВІТЛОМ

*“Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”
(Матвія 5: 16).*

Боже Слово часто називають світлом, світильником для наших ніг. Однак думка тут, мабуть, не в цьому. Значення може бути частково в тому, що ми повинні дозволяти Правді світити. Клас, згаданий у тексті, – це клас святих, духовно зачатих. Про них Господь в іншому місці сказав, що вони повинні дивитися, як вони дозволяють Правді йти до інших – не повинні кидати свої перли свиням. Отже, це означає, що не все світло Правди має світити світу. Світ не зміг би прийняти всю Правду. Про згадане тут світло в іншому місці говориться як про освітлення.

Це освітлення приходиться не тільки через Правду, але й через зачаття святим Духом. Святий Дух стає силою, яка світить в їхньому житті. Отже, все їхнє життя повинно сяяти; усе їхнє життя повинно випромінювати світло Того, “Хто покликав їх із темряви до дивного світла Свого”.

В іншому тексті сказано: “Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява!” Це і є світло, тобто Слово, яким ми повинні світити людям, хоча вони не можуть прийняти все послання. Але багато тих, хто свого часу ненавидів це послання, згодом переконалися і були приведені до Господа осяянням Духа, яке вони побачили в житті Божих святих. Їхній розум був затьмарений туманом Середньовіччя, але вони не були настільки в незгоді, щоб Божий Дух не міг ними керувати. Вони пізнали Ісуса і навчилися від Нього.

Жоден текст, про який ідеться, не гарантує, що світ отримає послання чи то від нашого Господа Ісуса, чи від Його послідовників. Тим не менше, ми маємо дозволити нашому світлу світити так, як Він дозволяв світити Своему, і темрява не обгорнула його. Здається, думка полягає в тому, що хоча деякі можуть протистояти світлу, бо їхні вчинки злі, тим не менше, є й такі, які можуть сприймати це послання по-іншому. Тому ми повинні дозволяти нашому “світлу...

світити перед людьми, щоб вони бачили наші добрі діла”, незалежно від того, чи вони пояснюють ці діла добре чи погано. Деякі можуть оцінити і побачити. Ті, хто виступав проти нашого Господа, були не з простих людей, а з тих, хто відкрито заявляв, що вони є Божим народом – з книжників та фарисеїв, які не відповідали власним заявленим критеріям. Вони відчували докір і розуміли, що вчення Ісуса було вищого порядку.

Те саме ми знаходимо сьогодні. Ті, хто найбільше протривав посланню Правди, є старійшинами церков, служителями, наглядачами недільних шкіл. Яскравіше світло Правди відкидає їхнє послання в темряву настільки, що вони докорені цим світлом. Це робить їхні власні критерії менш привабливими. Вони також розуміють наш вищий спосіб життя. Потім їх наповнює заздрість. Юдеї, які видали Христа Пилату, заздрили; вони мали дуже поганій стан серця.

Так і з тими, хто нас ненавидить. Однак світло має вплив. Вони можуть розрізнити, яка доктрина правильна. Є деякі, які взагалі не займають жодного становища, тим не менше, вони дещо бачать. Ті, хто “був з Ісусом”, викликають повагу в цього класу, незважаючи на всі протилежні впливи. Тому апостол Петро звернув увагу на факт, що деякі, побачивши наші добрі діла, будуть славити Бога в день відвідання, навіть якщо зараз вони не стали послідовниками. Кінцевий результат, зрештою, продемонструє, що вся праця не пройшла даремно – що деякі приймуть Христа зараз, і що вплив їхнього життя буде вартісним для світу в майбутньому.

До певної міри повинно бути правдою, що всі, хто тісно пов’язаний із членами Тіла Христа в теперішньому житті – до того, як Він буде проголошений Царем усього світу, – повинні бути здатні розпізнати широту і велич характеру тих, кого Господь обирає для цього почесного місця в справах людей. Вони повинні бути здатні пізнати, що вони були з Ісусом, – повинні бачити в них дух здорового розуму.

ВИКУП І ЦЕРКВА

“Людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх” (1 Тимофія 2: 6).

СЛОВО Викуп використовується в Писанні у двох різних значеннях. Одне знаходиться у вищезгаданому тексті. Про інше читаємо: “З рук шеолу Я викуплю їх” (Ос. 13: 14). В останньому вірші слово “викупити” означає “відновити з шеолу, повернути з шеолу”. Що стосується слова “Викуп” із першого вірша, то ми вважаємо, що воно стосується Ціни викупу, Ціни викупу однієї людини, Ціни викупу, наданої “Людиною Христом Ісусом”. Наш Господь віддавав цю ціну викупу протягом трьох з половиною років між Своїм посвяченням в Йордані й смертю на Голгофі; але Він не застосував його в той час (а зробив це згодом, коли “з’явився... перед Божим лицем за нас”, клас Церкви), ані не застосував ще за весь світ. Однак Він застосує його за світ “Свого часу”. Зараз Він приписує Свою заслугу малому класу, щоб той міг бути прийнятним для Отця і мати привілей брати участь у Його стражданнях – “доповнювати недостачу скорботи Христової... за Тіло Його”, – міг мати спільність із Ним також у Його великій славі, у Його великій Посаді Посередника між Богом і людьми.

Ось так Церква бере участь зі своїм Господом у стражданнях теперішнього часу, щоб вона могла бути частиною Жертви за гріх. Це не означає, що вона братиме участь у Ціні викупу, тому що тільки одна людина є Ціною Викупу, а не багато людей. Отже, участь Церкви, як частини Жертви за гріх, не слід плутати з діяльністю нашого Господа як Ціни Викупу. Навіть у Жертві за гріх Церква не приносить Жертви за гріх. Первосвященик приносив тельця і Первосвященик також приносив козла. Не було так, що Первосвященик приносив тельця, а священники – козла, немовби ми приносимо себе або жертвуємо собою. Найбільше, що ми можемо зробити, – це посвятити себе, щоб бути охочою жертвою. Тоді Первосвященику залишається вийти і приписати Свою заслугу, щоб зробити клас, представлений “козлом”, прийнятною жертвою. З цього видно, що ми не беремо участі в Жертві за гріх у тому ж значенні, що й наш Господь. Жертвоприношення Первосвященика складалося з двох частин

– “тельця” і “козла”, де тельць представляв Його власну особу, а козел – Його послідовників.

НАША ЧАСТКА В ЖЕРТВІ ЗА ГРІХ Є МИЛІСТЮ

Хтось може запитати: Де ж тоді показана Церква? Ми відповідаємо, що Церква не показана в “козлі”, бо в “козлі”, який був принесений, була представлена посвячена людська істота. Коли жертва складена (коли жертвоприношення Первосвященика прийняте), ми стаємо членами Первосвященика, Його священниками. Відтепер ми, як Його члени, маємо участь з Ним у всьому, що добре, жертвним та усіяким іншим чином. Але наша індивідуальність не показана у Святині. У Святині представлено Нове Створіння, але не самостійне Нове Створіння, окреме від Первосвященика, а Нове Створіння, яке є під Його шатами, під його заслугою як член Його Тіла, згідно з Божественною постановою.

Простежмо цю думку: Ніде не показано, що ми, Церква, увійдемо за нашим Господом у Святе Святих як священники і будемо там кропити власною кров’ю, як Господь кропив Своєю. Навпаки, тільки Первосвященик кропив кров’ю тельця, а пізніше кров’ю козла як кров’ю власного Тіла. Тож ми, як окремі особи, не маємо нічого спільного з цим. Наша індивідуальність втрачається, коли ми стаємо членами Тіла Христа і беремо Його ім’я. Отже, ми маємо ділити Його славу та Його працю.

“БУДЕМО ПОДІБНІ ДО НЬОГО”

Однак ми не маємо на увазі, що ми не матимемо жодної індивідуальності поза завісою, оскільки Святе Письмо запевняє нас, що ми будемо подібні до Нього. Думка полягає в тому, що ми не матимемо індивідуальності щодо цієї славної Посади. Є лише один Священик Мелхиседек. Всі інші не беруться до уваги. Буде Священицька та Царська Посада, і ми будемо мати участь у всьому цьому разом з Тим, Хто є “найвище за все, за Голову Церкви, а вона Його Тіло”. Отже, як індивідуальності, ми не причетні до жертвування. Будь-яка

участь, яку ми маємо в праці Жертви за гріх, з Божественного погляду відноситься до праці Христа і включена в неї. Це Його праця.

Участь Церкви в Жертві за гріх за світ не обумовлена жодною посталою необхідністю. Лише завдяки Божественному влаштуванню нам дозволено увійти з Христом і взяти участь у Його славній вищій природі та праці. Справа страждання – це суто питання милості для Церкви і воно зовсім необов'язкове. Лише смерть Ісуса є всім, що було потрібне для звільнення світу від Божественного вироку смерті.

Як бачимо, надзвичайно важливо, щоб ми виразно тримали в розумі різницю між нашою працею представлення наших тіл на живу жертву і працею нашого Господа, великого Первосвященника, у представленні нас жертвним чином. Ці дві речі є зовсім окремі, як це показано в образі. Козла приводили до дверей Намету і

прив'язували, що зображує Угоду Жертви, яку ми укладаємо. Але тоді козел ще не був принесений, і ніхто, крім Первосвященника, не мав права принести його на жертву. Праця Первосвященника в жертвуванні козла була єдиною жертвою у властивому розумінні цього слова.

Навіть після представлення себе та прийняття Отцем, а також після того, як ми стали Новими Створіннями і є членами Його Тіла, тобто членами Царського Священства, нас чекає тривала праця – щоденне представлення себе. Отже, Господь Ісус продовжував приносити жертви весь цей Євангельський [R4748] вік. Остаточо Він завершить це в кінці Євангельського віку, коли жертвоприношення буде завершено як одна жертва, і Нові Створіння будуть прийняті як члени прославленого Тіла.

R4747 (1911 p.)

ПОРАЗКА ЧЕРЕЗ П'ЯНСТВО

1 ЦАРІВ 20: 12-21

“Вино не царям, і напій той п'янкий не князям” (Приповісті 31: 4).

СЬОГОДНІШНІЙ урок розповідає про вторгнення в Ізраїлеву землю царя Бен-Гадада, повелителя Сирії, який мав під своєю владою тридцять двох царів Сирії та велику армію, готову до нападу. Війна в ті дні, звичайно, дуже відрізнялася від сучасної. Учасників сутички було менше, а їхня зброя була гіршою. Наміром було пограбування. Вони забирали зі собою не тільки золото, срібло та інші цінні речі, але й плоди, збіжжя тощо.

Наші дні свідчать про значний прогрес у напрямку дипломатії. Війни та вторгнення сьогодні зазвичай ґрунтуються на якомусь благодійному намірі – звільнити людей від поганого уряду або змусити їх сплатити борги, або відкрити країну для цивілізації, або дати їм більш відповідальний та представницький уряд, або більшу свободу релігії. Грабіж та мародерство з боку війська нападника натрапляє на осуд. Все, що відібрано у завойованих людей, слід було би отримати по-іншому – шляхом надходжень до страхового фонду, який містить набагато більше, ніж можна вкрасти в результаті мародерства. Все це говорить нам про вищій моральний рівень,

хоча багато, пов'язаного з цим, є лицемірством. Сама потреба в лицемірстві означає, що в декого є докори сумління щодо цього.

БИТВА – ГОСПОДНЯ, І ВІН, ЗВИЧАЙНО, ЗДОБУВ ПЕРЕМОГУ

Бен-Гадад відправив свої вимоги царю Ахаву, кажучи: “Срібло твоє та золото твоє моє воно, а жінки твої та сини твої, ці найліпші, мої вони”. Цар Ахав, розуміючи могутність війська та власну неготовність протистояти йому, відповів: “Буде за словом твоїм, пане мій царю! Твій я та все, що моє”. Та коли загарбник розширив свої вимоги і включив до них багатство всіх вельмож Ізраїлю, їхні дружини та їхні діти тощо, виник опір і з'явилася непокора. Було відправлено повідомлення, що додаткові вимоги не будуть задоволені. На це загарбники прийшли і вишикувались до бою перед мурами столиці Ізраїлю, Самарії.

За таких обставин Бог послав пророка до Ізраїлевого царя і повідомив, що він віддасть загарбників у його руку і дасть йому велику перемогу. Здивований Ахав запитав, хто ж буде вести битву проти цього війська. Відповідь була, що служники князів округ мають битися під проводом Ахава за підтримки ополчення. Такою

знаменною перемогою Бог продемонструє Свою силу, захищаючи народ, з яким уклав Угоду Закону. Він поверне їхню віру та відданість.

Божественний наказ було виконано. Двісті тридцять два князі, начальники народу опівдні вийшли з воріт міста, а за ними сім тисяч ополченців – замала кількість, щоб зустріти ворога. Мабуть, у них було мало військового вміння, але Воєначальником у них був Господь і Він покерував наслідками. Цар Бен-Гадад та його помічники пиячили і були здивовані, почувши, що бойове військо вийшло з брами. Сирійцям було наказано схопити цих людей живими. [R4759] Але вони цього не зробили. Незабаром сирійське військо було приведене в замішання і цілковито розгромлене. По-людськи кажучи, битву було програно з причини самовпевненості Бен-Гадада, і особливо його потурання спиртному.

УРОКИ, ЯКІ МИ МОЖЕМО ВЗЯТИ ДЛЯ СЕБЕ

Чесних, святих, шанованих людей зі світу, які прагнуть миру та праведності, можна порівняти з Ізраїлем, Божим народом. Бен-Гадад, його тридцять два царі та їхні війська відповідали б сатані та його різним воїнствам неправедності. Можемо називати ці воїнства як завгодно. Для когось – одна частина, а для когось – інші частини цих воїнств більше варті осуду. Багато з цих царів можуть представляти різні концерни, які, маніпулюючи життєвими потребами людей, руйнують їхній добробут. Інші з цих царів можуть представляти політичних шахраїв. Ще інші можуть представляти різні пороки з п'янством включно, які полюють на людей. Сили, які вишикувалися до бою проти громадськості, жахливі, особливо якщо врахувати, що в їхньому розпорядженні знаходиться багатство.

Вимоги цих різноманітних “інтересів” спрямовані передусім проти чесних та добросовісних державних службовців. Вони, як і Ахав, були би схильні підкоритися, навіть безчесно, якщо громадськість буде таким чином захищена. Але коли ці вимоги стають ширшими, і стає очевидним, що наміром є загальне пограбування, то потрібно чути голос Господа і прислухатись до нього, а також дати рішучу відсіч.

Як у випадку з Ахавом, цей опір не повинен бути лише оборонного характеру. Заклик є до князів, провідників народу, які люблять праведність, вийти першими на бій, щоб воювати з усіма потворними загарбниками прав, щастя та інтересів людей. І ці князі, тобто керівники, які відстоюють праведність, повинні здобути усіляку підтримку всіх мужніх та рішучих людей, які люблять ті самі критерії.

ЦАР АЛКОГОЛЬ НЕДАВНО ЗАЗНАВ КІЛЬКОХ ПОРАЗОК

Кожен чоловік і жінка повинні мати тверді переконання в кожній справі стосовно добра і зла, і повинні мати мужність стати на боці добра. Звичайно, християни, як правило, повинні вести свою діяльність згідно з вищими критеріями, які для інших не є такими виразними і яким вони не здатні служити так само добре. Але в кожному питанні про добро і зло, неупередженість і упередженість кожна Божа дитина повинна бути рішуче налаштована виступити на боці праведності.

Серед наймогутніших ворогів праведності є Цар Алкоголь, який останнім часом зазнав численних поразок і визнає, що він дуже покалічений і наляканий.

Недавно на вулицях Чикаго відбулася незвична демонстрація, яку спочатку очолив генерал Ф.Д. Грант, генерал-майор армії Сполучених Штатів. Пізніше він вийшов з рядів демонстрантів і майже дві години дивився на учасників стоячи збоку, раз за разом знімаючи свого капелюха. Очевидно, генерал хотів надати свою моральну підтримку проти пияцтва.

The Republican, Спрінгфілд, коментуючи це, писав: “Раптовий і несподіваний крок генерала Ф.Д. Гранта, як можливого кандидата на пост президента від противників спиртнього, пояснюється його висловлюваннями в інтерв'ю: “Якби я міг, приносячи своє тіло на жертву, звільнити цю країну від цього великого лиха, Демонського Напою, я би подякував Всевишньому за такий привілей. Якби я мав найбільшу владу призначати в країні, то жоден чоловік ніколи не отримав би від мене навіть найменшої посади, доки не представив би доказу своєї абсолютної тверезості”.

НАОЧНЕ ЗОБРАЖЕННЯ СВЯТОГО НАРОДУ

*“Блаженний народ, що йому так ведеться,
блаженний народ, що Господь йому Бог”
(Псалом 144: 15).*

У той час, коли Бог прийняв Ізраїль як Свій народ, Він уклав з ним Угоду, тобто домовленість. Він дав йому Закон, представлений у Десяти Заповідях, як основу Угоди, посередником якої був Мойсей. Ізраїль погодився бути вірним Богові і дотримуватися цих заповідей досконало. Також Бог погодився, що в такому випадку Він благословитиме їх. Вони повинні бути його народом і, виконуючи те, що міститься в Законі, повинні жити вічно – не вмирати. Мало того, Він пообіцяв благословити їх у всіх земних справах [R4768] життя: їхні доми, їхні сім’ї, їхні отари, стада та поля повинні були процвітати.

Ізраїль не зміг здобути ці благословення з тієї самої причини, з якої не зміг би й будь-який інший народ, адже Божий Закон досконалий, є мірою здібностей досконалої людини: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе”. Отже, ізраїльтяни продовжували помирати, як помирили їхні батьки, і як помирає все людство, не маючи змоги виконувати Божественний Закон досконало. З тієї ж причини Ізраїль переживав війни, голод, моровиці та засухи в міру того, як недбало ставився до умов своєї Угоди (3 М. 26: 14-33).

БЛАЖЕННИЙ НАРОД

У нашому уроці пророк Давид зображує святий, щасливий, блаженний народ Господа. Це картина майбутнього, а не минулого. Це ідеальна картина. Вона здійсниться, коли Царство Месії буде встановлене серед людей – коли сила сатани буде обмежена, коли він буде зв’язаний, коли благословення Реституції піднімуть людство з гріха та деградації і повернуть його до образу та подоби Бога, загублених в Едемі, але придбаних знову для нашого роду завдяки жертві нашого Господа на Голгофі.

Але цей блаженний народ придбає, додатково, блаженний дім та Рай у всьому світі. Навіть людська досконалість не принесла би щастя, якби урагани, смерчі, хуртовини, цунамі, землетруси, голод та мори продовжувались далі.

Слава Богу, Біблія дає запевнення, що Господнє благословення буде не лише для людства, але й для всього його земного дому. Земля дасть свій урожай. Пустеля та суха земля будуть радіти і цвісти, немов троянда. Господь зробить Свій підніжок славним (Дії 3: 19-21; Іс. 11: 9; 65: 25; Єз. 37; Іс. 35: 1; 60: 13).

ПОДРОБИЦІ, ЗГАДАНІ ПРОРОКОМ

Разом з блаженним станом святого народу майбутнього пророк згадує про звільнення від синів чужинських: “Визволи мене і врятуй мене від руки синів чужинських, котрих уста мовлять марнотне, і котрих правиця – правиця брехні” (Пс. 144: 11, Гиж.).

У Церкві теперішнього Віку є ті, кого апостол називає “дітьми з перелюбу”, або синами чужинськими. Всі можуть говорити і сповідувати одне і те ж, та “Господь знає тих, хто Його”, і у Свій час відокремить фальшивих, чужинських дітей від справжніх і прославить святих як членів великого Месії, Христа. Тоді прийде час мати справу зі всім людством – час, описаний у нашому тексті, коли все людство, під владою Месіанського Царства, матиме привілей стати святим і блаженним Божим народом – коли сатана і гріх будуть оголошені поза законом, коли праведність і Правда зацвітуть, а пізнання слави Господа наповнить цілу землю.

Великий Месія збирається бути Життєдавцем світу, Батьком, Відновником. Усе людство прокинеться з гробу і матиме можливість відновитися й повною мірою досягти людської досконалості та богоподібності. Однак протягом певного часу серед людей будуть чужинські діти – ті, хто зазнає благословень того славного часу, але не відгукнеться на них усім серцем. Поки світ не позбудеться їх, поки вони не помруть Другою Смертю, повнота щастя не восторжествує серед людських дітей. Маючи поганій дух, вони говоритимуть марні, безглузді слова, а їхня правиця (їхні найкращі намагання) виявиться віроломною по відношенні до Царя царів, Якого цар Давид був лише прообразом.

“ЧАСИ ВІДПОЧИНКУ ПРИЙДУТЬ, І ВІН ПОШЛЕ ІСУСА ХРИСТА”

“Тоді ваші діти будуть мов саджанці, що виросли до своєї юності; ваші дочки будуть мов

колони, що підпирають палац, вирізьблені за його зразком”. Витонченість і краса дітей Месії, учасників людських реституційних благословень (Дії 3: 19-21), буде дивовижною. Вони здобудуть не лише досконалість Адама, але й більшу міру знань.

Тоді комори будуть повні, постачаючи усілякі припаси. Тоді ваші вівці дадуть приплід у тисячі й десятки тисяч на ваших широких пасовищах. Земля дасть свій урожай під благословеннями Царства Месії.

Тоді воли будуть сильні до праці. Тоді не буде жодних чвар – жодного розбрату між тими, хто житиме щасливо. Навіть смерть буде знищена.

Тоді не буде переїздів – пошуків кращих або щасливіших умов. Тоді на наших вулицях не нарікатимуть. Сьогодні невдоволення зростає з кожним новим благословенням наших чудових днів. Складність у тому, що гріх і самолюбство панують у серцях і розумах людей. У дивовижно змінених умовах Царства Месії мир, щастя, задоволення замінять самолюбство і невдоволення.

Не дивно, каже пророк, що блаженним буде той народ, що йому буде так вестися – щасливі ті люди, чий Бог є Єговою. Нам потрібно виправити наші ідеї, наші теології. Бог не вважає

себе Богом нечестивих, і, стосовно Своїх обітниць та милостей, Він сприймає злочинців не інакше як бунтівників, чужинців, захожих, незнайомців. Ось так весь наш рід на початку став чужим. Але Божественна благодать дала “Спасителя і Могутнього”. Цей Спаситель вже примиряє святу, вірну Церкву, яка буде разом із Ним у Небесному Царстві. Незабаром він застосує заслугу Своєї жертви за все людство.

Святе Письмо запевняє нас, що це буде цілковито до вподоби Небесному Отцю, Який укладе Нову Угоду з Ізраїлем, великим посередником якої буде Месія, позаобраз Мойсея (Єр. 31: 31). Під цією Новою Угодою все людство матиме привілей і допомогу повернутися до Божественної милості під дією реституційних процесів, пов’язаних зі судами та покараннями цього Месіанського Царства. Результатом тисячолітнього правління праведності стане розвиток людства як єдиного святого народу (людей), щастя якого буде повним та вічним. Більше не буде зітхання, плачу, ані смерті, бо все колишнє промине, і Він на Престолі зробить усе новим (Об. 21: 1-5).

R4767 (1911 p.)

СЛОВО “СТРАХ”

“Страх їхній до Мене – заучена заповідь людська” (Ісаї 29: 13).

МИ вважаємо, що слово “страх” є тим самим, у якому контексті воно би не вживалося – тому чи іншому. Існують різні види страху, так само, як є різні види ягід, різні види фургонів, різні види тварин. Страх є страх, яким би не був його спонукальний мотив або рушійна сила. Існує належний вид страху і належний вид ляку. Належний страх приносить зі собою ляк. Наприклад, коли б ви були знайомі з царем чи імператором, ви б сказали, що у вас є ляк зробити щось, що могло би завдати йому шкоди або образити його. Так само з нами. Ми повинні мати ляк робити щось, що могло би не сподобатися Господу.

Наш Господь Ісус сказав: “І не бійтеся тих, що вбивають тіло, а душі не можуть убити; бійтеся більше того, хто може і душу, і тіло погубити в Геєні” (Гиж.). Це дуже важливий страх, і ми повинні його мати перед Богом. Ми повинні високо

цінувати Його велич і нашу власну незначність. Не слід приходити перед Його лице в молитві інакше, ніж правильним чином – з пошаною. Треба мати на увазі, що Він [R4747] – великий Цар. Тому в усіх наших стосунках з Господом, на нашу думку, ми повинні мати страх робити щось, що применшило би цю велику пошану – повинні стежити, щоб не робити нічого, що могло би спотворити її або засмутити Святий Дух, яким ми запечатані.

Повернемося до тексту для розгляду: “Страх їхній до Мене – заучена заповідь людська”. Ми розуміємо, що Господь через пророка вказує на те, що існує неправдивий вид страху. Ми чули, як деякі католики кажуть: “Щоб отримати схвалення від Бога, я повинен спочатку помолитися до кількох святих, потім попросити їх заступитися перед Марією, а тоді попросити Марію заступитися перед Сином”. Вони мають страх, який Отець не прищеплював. Він походить від людських заповідей. Люди відмовились від деяких

цінних Божих речей і замінили їх на “науки демонів”, як зазначають деякі вірші Писання.

ГОСПОДЬ МАЄ УСЕ ПІД КОНТРОЛЕМ

У тексті – “Не кажіть змова [союз] на все, на що каже змова [союз] цей народ, і не бійтесь того, чого він боїться, і не лякайтеся” (Іс. 8: 12) – страх, на нашу думку, є страхом, який змушуватиме людей, особливо лідерів, закликати до створення Федерації (союзу) Церков: що якщо цього не буде, то існує велика небезпека. Господній народ знає, що Господь має все під контролем і знає, як вести такі справи, і що не потрібно приєднуватися до такої Федерації. Слово “змова” (союз) тут, мабуть, можна розуміти як щось більше, ніж просто Церковну Федерацію. Ми маємо “не боятись того, чого вони бояться”; тобто не боятись так, як вони бояться. Господній народ повинен розуміти, що його безпека не залежить від людської сили. Якщо вони віддали своє серце Господу, вони повинні прагнути подобатися Йому на всіх своїх дорогах і пам’ятати, що Він здатний зробити так, щоб усе допомагало їм на добре.

Лякаючись невідомо чого, Федерацію Праці штовхає страх перед Федерацією Концернів. У цьому вони є під впливом небезпек, яких бояться. Натомість Господній народ не повинен так боятися. Він повинен довірити Йому свої

шляхи та інтереси, ходити вірою і усвідомлювати, що Він змусить усі речі допомагати йому на добре, даючи потрібні вказівки, повчання та заохочення до самого кінця.

Як ми повинні ставитися до цих федерацій? Доброзичливо, розуміючи, що Федерація потрібна для утримання цих земних інституцій, тому існує певне виправдання для тих, хто займає таку позицію в стосунку до бізнесу, суспільства або соціалізму. У той же час наші симпатії повинні керуватися Божественним Словом.

Усім, хто бачить кінець, потрібно триматися якомога далі від усіх цих тенет і бути корисним усім, хто хотів би отримати їхню пораду. Їхнє співчуття може змусити їх звернутись до профспілок, наприклад, з такими словами: “Ми бачимо ваші труднощі. Ми бачимо, що ви втримали своє становище завдяки своїм організаціям. Ми до певної міри співчуваємо вашому становищу; тим не менше, замість того, щоб уникнути лих, ваша організація остаточно допоможе втягнути вас у клопоти, а також допоможе втягнути в клопоти інших”.

Господній народ знає Правду, яка робить вільним. Він повинен намагатися відстоювати Правду стосовно Бога, Його характеру, Його братів, роблячи добро всім людям, коли є можливість.

R4746 (1911 p.)

“ВЧИНЮ ТЕБЕ ЗАПОВІТОМ”

“Так говорить Господь, Визволитель Ізраїлю, Святий Його, до зневаженого людьми, до спалюженого в народі, до служника володарів: Царі побачать і підведуться, князі кланятимуться заради Господа, Котрий незрадливий, заради Святого Ізраїлевого, Котрий вибрав Тебе. Так говорить Господь: Я почув Тебе в годину сприятливу, і в день порятунку допоміг Тобі; і Я буду охороняти Тебе, і вчиню Тебе заповітом народу, щоб поновити землю, щоб повернути спадкоємцям спадщину спустошену, Сказати в’язням: виходьте, і тим, котрі в п’ятні: Покажіться! Вони біля доріг будуть пасти, і по всіх пагорбах будуть пасовища їхні” (Ісаї 49: 7-9, Гиж.).

МИ часто застосовували цей вірш до нашого Господа, Голови, та Церкви, Його Тіла.

Зараз звертаємо увагу особливо на ознаку, яка стверджує: “Я буду охороняти Тебе, і вчиню Тебе заповітом народу, щоб поновити землю” і т. д. Зверніть увагу на факт, що люди та їхня земна спадщина тут відокремлені від великого Посередника Заповіту (Угоди), через якого люди мають отримати благословення. Наш Господь ще не отримав язичників у спадок і найвіддаленіші частини землі у володіння. Він ще не зібрав назад і не поблагословив природний Ізраїль і не зробив його особливим засобом Своїх благословень для людства. Понад вісімнадцять століть він чекав праворуч величності, аж Його ворог буде переданий Йому – на майбутній час, коли Він прийме для Себе велику владу і царювання. Початком цього царювання буде в’язання сатани. Тоді прийде благословення та підняття стогнучого створіння. Поступово світ

буде готовий відновити стосунки угоди з Богом у кінці Тисячоліття.

Чому є затримка? Чому Він не розпочав цю працю одразу, негайно після того, як піднявся на висоту? Відповідь Святого Письма така: на основі Божественного Плану Він чекав, коли “члени” Його Тіла приєднаються до Нього в жертві в стражданнях теперішнього часу, щоб мати змогу брати участь з Ним, як Його “члени”, у славній праці, до якої Він призначений як духовне Насіння Авраама (Гал. 3: 29). З цього погляду вся праця Божого народу протягом цього Євангельського віку є служінням Новій Угоді світу – служба цій Новій Угоді шляхом приготування себе, а також одне одного до майбутньої праці слави ціною самозречення в земних речах і теперішньому житті.

Зверніть увагу на застосування нашого тексту св. Павлом до Церкви. Він цитує цей уривок, застосовуючи його до Тіла Христа і кажучи: “А ми, як співробітники, благаємо, щоб ви Божої благодаті не брали надармо. Бо каже: Приємного часу почув Я тебе [в позаобразний День Примирення], і поміг Я тобі в день спасіння! Ось тепер час приємний [коли ми, схоже як наш Господь, можемо жертвувати земними правами та реституційними привілеями відновлення і, тим самим, можемо досягти духовного благословення нашого «високого поклику Божого в Христі Ісусі»], ось тепер день спасіння” – великого спасіння до Божественної природи (2 Кор. 6: 1, 2).

Перечитуючи пророцтво, з якого взята ця цитата – наш текст, – ми усвідомлюємо, що немає причини сумніватися в тому, що весь Христос, Голова і Тіло, був даний як Угода для людей, для світу, щоб встановити загальні часи реституції всього, про що Бог говорив устами всіх святих пророків від початку світу (Дії 3: 19-21).

У зв’язку з цим ми бачимо також доцільність слів нашого Господа про Його “Чашу” страждань і смерті, до участі в якій Він запросив Своїх вірних, кажучи, що це не лише Його власна кров, пролита за нас, але й “кров... Нового Заповіту, що за багатьох проливається”, в якій ми маємо привілей брати участь. Ті, хто бачить і цінує цей привілей, радіють, що вони вважаються гідними мати спільність, тобто участь, з Христом у Його стражданнях і жертвах, щоб вони також могли брати участь з Ним у Його славі та праці.

Кров Нової Угоди означає “кращі жертви”, завдяки яким Богу було до вподоби влаштувати так, щоб привести весь світ знову до відносин Угоди зі Собою.

СЛУЖІННЯ ПРИМИРЕННЯ

“Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове! [Такі особи вже повернулися до згоди, тобто до стосунків Угоди, з Богом]. Усе ж від Бога, що нас примирив із Собою Ісусом Христом [повернув до стосунків Угоди], і дав нам служіння примирення, бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини, і поклав у нас слово примирення. Оце ми як посли замість Христа, ніби Бог благає через нас, благаємо замість Христа: примиріться з Богом! Бо Того [Ісуса], Хто не відав гріха, Він [Бог] учинив за нас гріхом [жертвоприношенням], щоб стали ми Божою правдою в Нім!” (2 Кор. 5: 17-21).

Уважний дослідник помітить у цитованих словах чотири чітко відокремлені частини: Бога, нашого Господа Ісуса Христа, Церкву та світ. Бог і світ є в опозиції. Божественний вирок осуду був винесений всій людській сім’ї, показуючи, що люди знаходяться осторонь стосунків Угоди з Богом – є недосконалі, не здатні виконувати Божественні вимоги, і тому є під осудом смерті. Свого часу Бог послав Свого Сина із задекларованою метою примирити світ. Ісус ще навіть не намагався це зробити. Він обмежив Свої зусилля цілковито до юдейського народу, а серед нього – до пошуку “загублених овець”, тих, кого Отець притягне до Нього.

Закінчивши Свою викупну жертву, Він піднявся на висоту і застосував її не за світ, а за тих, які повинні повірити в Нього і стати Його послідовниками через посвячення. Апостол був одним із них, як він це пояснив іншим, а також нам із того самого класу сьогодні. Результатом приписання нашим Господом Його заслуги за нас стала наша подальша згода з Богом і участь у примиренні, яке виконується не нашим Господом, а доручене певною мірою нам, Його “членам”. Він каже, як вже цитувалося вище: “Усе ж від Бога, що нас примирив із Собою Ісусом Христом, і дав нам служіння [службу] примирення” – не службу нашого власного примирення, яке вже відбулося, а службу повідомити світ про великий

факт, що через заслугу смерті Христа той, хто хоче, може повернутися до згоди з Богом, може примиритися з Ним. Наше послання полягає в тому, що це примирення остаточно охопить весь світ, але в даний час воно призначене лише для “того, хто має вуха, щоб слухати”.

Наша служба, наше служіння у світі, як послів Бога, як “членів” Христа, – нести послання всім, хто може його чути, переконувати людей, підбадьорювати їх словом і прикладом примиритися з Богом – прийняти Його умови та вимоги і повністю підкоритися Його волі. Це служіння, ця служба в даний час стосується лише збирання “одновірних” (з “вибраними” включно). Але це ще не кінець служби. Хто вірний у теперішній праці служіння примирення, той вважатиметься Господом гідним частки у славетній праці майбутнього. Примирення того часу відрізнятиметься від послання теперішнього часу. Тепер ми переконуємо, закликаємо, благаетьмо, віддаємо життя за братів. Ми прагнемо словом і прикладом підбадьорити, переманити їх до Господа, щоб вони мали спільність у Його стражданнях і в нашому служінні.

Служіння майбутнього буде цілком іншим – славним. Замість страждань, жертвування і відкинення людьми, майбутня праця примирення буде здійснюватися на рівні слави. Наш Господь і Голова, прославлений, буде Царем царів і Паном панів. Ми, його скромні послідовники, будемо “змінені” силою Першого Воскресіння, і, як “члени” Його “славного Тіла”, будемо сидіти на Його престолі. Під Його керівництвом ми будемо займати посаду Пророка, Священника, Царя, Посередника між Богом і людьми, світом.

Людей більше не треба буде вмовляти. Навпаки, Закон вийде з гори Сіон і Слово Господнє з Єрусалима (Іс. 2: 3). І “кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” після повного, справедливого попередження та корисних порад (Дії 3: 23).

Це служіння примирення, доручене Церкві – зараз і згодом, – іноді називають служінням Нової Угоди – службою приведення Ізраїлю знову до стосунків угоди з Богом. Ці царські священники служать Новій Угоді, готуючись, під керівництвом свого Голови, жертвувати своїми реституційними правами як священники. Обов’язком та привілеєм цього “царського священства” тепер є жертвна служба, а згодом – служба царювання, відновлення та навчання. “Який Він, такі й ми на цім світі” (1 Ів. 4: 17).

Вірш 21, процитований вище, розповідає про те, як наш Господь став Жертвою за гріх за нас, одновірних. Це є для того, щоб ми могли стати праведністю Бога в Ньому. Іншими словами, ми, Його “члени”, можемо бути шляхами, якими Його заслуга буде застосована для вблагання за гріхи світу на умовах Нової Угоди, тобто спадщини, у Його крові. Це узгоджується із твердженням апостола про те, що Божа милість через Христа пошириться через Церкву на Ізраїль. Написано: “Вони тепер спротивились для помилування вас, щоб і самі були помилувані”. Боже милосердя через Христа перейде через Церкву на природний Ізраїль, на тих, хто запрогне, зі всіх поколінь землі. Дяка Богу за привілей цього служіння примирення, дорученого нам! (Рим. 11: 27).

R4542 (1910 p.)

ІСУС НЕ ВТРАТИВ ЗЕМНОГО ЖИТТЯ

ВТРАЧЕНЕ життя – це не віддане на жертву життя. Якби наш Господь втратив Своє життя, воно не було би жертвою. Втрачене життя – це життя, відібране з якоїсь справедливої причини або міркування. Натомість Його життя було забране без причини. Він страждав. Щодо того, як Він страждав і чому страждав, Святе Письмо досить чітко говорить нам про те, що Він “Себе непорочного Богу приніс”. Тобто Він постановив виконувати Божу волю; Він схилився перед Божою волею; Він посвятив все Своє життя виконанню Божої волі. Щоб перевірити

Його відданість і послух повною мірою, Бог вимагав, щоб Він був слухняним, покірним, “слухняним аж до смерті, і то смерті хресної”. Його життя не відібрали в Нього ні Бог, ні люди. Як Він сам сказав, Він міг би просити про Божественну допомогу, згідно з Божественним розпорядженням, і більше дванадцяти легіонів ангелів захистили б Його життя: “Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його”. Тож у цій справі Ісусової жертви ані людина не забрала Його життя, ані Бог не вимагав цього, але Бог дав Йому можливість продемонструвати

Свою відданість. Це передбачало жертву, бо ставило Його в становище, в якому робити те, що Бог хотів від Нього, означало відмову від усіх земних прав та привілеїв.

Коли Він наблизився до миті Своєї смерті, Він не застосував Своєї заслуги наперед, кажучи: “Я роблю те і те і з такою-то метою, і застосовую заслугу Мого послуху для того і того”. Він нічого подібного не робив. Такого застосування не було. Коли ми говоримо про смерть Христа як Ціну Викупу за гріхи всього світу; коли ми говоримо, що Він “дав Самого Себе на викуп за всіх”, ми беремо до уваги інші особливості Божественного влаштування, з допомогою яких Господь Ісус зможе застосувати заслугу цієї жертви за світ людства як Ціну його Викупу. Це відбудеться “часу свого” (1 Тим. 2: 5, 6). Це не відбулося тоді, коли Він помер, але має відбутися згодом.

Після того, як наш Господь виявив Свою слухняність до самої смерті, Отець був радий виконати для Нього все і навіть більше, ніж те, про що коли-небудь натякав чи обіцяв. Отже, Він підняв Його з мертвих – не в тому самому стані, в якому Він був раніше – як людину, а в славному стані божественної природи, “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване”. Отець міг би відновити нашого Господа Ісуса до земної природи, але це не відповідало б, як ми розуміємо, Його обітниці, що за цей особливий послух буде особлива нагорода – “заради радості, яка очікувала його” (WTV).

ІСУС МАВ ПРАВО НА ЗЕМНУ ПРИРОДУ

Отже, коли наш Господь Ісус був піднятий з мертвих Отцем на третій день до славної природи, якою Він зараз володіє – набагато кращої за земний стан, – Він мав право також на земну природу. Він, звичайно, не міг думати про обмін вищих умов на земні умови, тим більше, що така зміна розладнала б увесь Божий план. Пояснимо це: Припустимо, що наш Господь Ісус, після того як був піднятий до слави Отця, до божественної природи, сказав би: “Отче, я дуже ціную Твою доброту і прихильність до Мене, що Ти так високо звеличив Мене, та тепер Я віддаю перевагу людській природі”. Якщо ми можемо собі уявити такі Його слова, то повинні признати, що Він мав би на це право,

оскільки ніколи не втрачав людського життя. Він лише віддав його. Він підкорився, будучи слухняний Богові. І якби у Своєму воскресінні Він віддав перевагу земній природі, то було б цілком правильно, щоб Він отримав її назад. Але повернути її назад означало б скасувати всю працю, яку Він розпочав. Таким чином Він віддав би небесну природу, яка була набагато бажанішою і про яку Він сам сказав: “І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав”. Так Він проігнорував би не лише висловлене Ним уподобання в цій справі, а й Божественний План, порядок і задум, оскільки Божа воля була в тому, щоб Він мав таку високу природу, а також мав право на земне життя, земну природу, і міг дати цю земну природу з усіма її правами та привілеями (як “Викуп”, як Відповідну Ціну) взамін за втрачене життя Адама та всі його земні привілеї.

ПРИПИСАННЯ ЙОГО ЗАСЛУГИ ТИМ, ХТО ОБІЦЯЄ ПОЖЕРТВУВАТИ НЕЮ

Насправді наш Господь ще не відкупив усіх, проте Він дав Себе у значенні виконання жертви понад 1800 років тому. Але Він ще не застосував Своєї заслуги як Викупної Ціни за весь світ. Що ж Він робить з Викупною Ціною весь цей час? Викупна Ціна була передана в руки Отця. Коли Ісус помер, Він сказав: “У руку Твою доручаю Я духа Свого”. Отже, Господь Ісус, як Великий Месія, має право на все те, що збирається дарувати всьому світові людства – Адаму та всьому його роду. Він дасть їм усім можливість стати Божим народом. Що Він робить тим часом із заслугою? Він приписує її тим з роду Адама, хто бажає мати повні стосунки з Отцем, за умови, що вони стануть Його послідовниками і покладуть своє земне життя, як Він поклав Своє. Коли вони приходять до Нього, Він приписує їм Свою заслугу в ту мить, коли вони посвячуються жертвувати, і це приписування Господньої заслуги робить їх прийнятними для Отця, Який дає їм зачаття як Новим Створінням. Відтепер вони є Новими Створіннями і віддали своє земне життя, як Ісус віддав Своє – на жертву. Отже, всі, хто тепер запрошений увійти під цю особливу домовленість завдяки використанню заслуги смерті Христа, входять під приписання цієї заслуги, а не надання її.

Існує різниця між приписанням заслуги та наданням її. Наприклад, якщо ми вручаємо вам 100 доларів, то ми даємо вам ці 100 доларів, передаємо їх вам безпосередньо. Але якщо ми підписуємо платіжний документ на 100 доларів, ми зараховуємо вам 100 доларів. У випадку Церкви це називається приписанням, бо насправді немає жодної передачі заслуги. Наш Господь повинен дати право на людське життя, людські привілеї, які спочатку належали Адаму і які Адам втратив – втратив усе, що мав. Це право на людське життя наш Господь повинен віддати, але Він ще не віддає його зараз. Він зберігає його, щоб дати світу у своєму часі. Зараз Він [R4638] просто приписує нам заслугу, тобто те, що відповідає підтвердженню нашого договору з Небесним Отцем, якщо ми хочемо укласти такий договір.

СВІТ ЗБЕРЕЖЕ ЗЕМНІ ПРАВА НА ЖИТТЯ, КУПЛЕНІ ДЛЯ НЬОГО

Повертаючись до викладеного вище – що ця заслуга має бути дана на користь світу, – ми повинні уточнити і сказати, що заслуга дається не для всього світу, а лише, як представлено у Писанні, “за весь народ”. Проте “народ” це не весь світ, а тільки всі, хто увійде в стосунки Угоди з Богом під час Великого Посередницького Царства. Це єдиний народ, за який буде застосовано заслугу. Той, хто відкине цю можливість і відмовиться стати одним із цього народу, відкине всі можливості, які мають бути

надані, і, відповідно, не отримає реституції до людського життя. Такі особи не стануть доскональними. Вони взагалі не отримають людських прав. Вони отримають пробудження від смерті, але це не буде реституцією. Це буде лише першим кроком, після якого вони зможуть, якщо захочуть, робити подальші кроки, які вестимуть до реституційних благословень. “І станеться, що кожна душа, яка не послухала б” того Великого Посередника, того Великого Пророка, Священника і Царя, великого “Пророка, піднятого від ваших братів”, Головою якого є Ісус, а Членами – Церква цього Євангельського віку – “кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 19-21).

Це узгоджується зі Святим Письмом, оскільки “хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває”, залишається на ньому; він ніколи не вибереться з-під Божого гніву. Він мав можливість; він був приведений до пізнання Правди; він був приведений туди, де його привілеєм було увійти під розпорядження, яке передбачає благословення Нової Угоди, що будуть поширюватися на всіх через Ізраїль. Але якщо він не зможе скористатися з цієї нагоди і стати одним із Божого народу, він взагалі не вийде з-під гніву. Він помре під первісним гнівом Бога, не дійшовши до кінця Тисячолітнього віку – не ставши одним із відновлених.

R4637 (1910 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.